

Japan Style oferă o privire rară în 20 dintre cele mai bune case în stil japonez care se găsesc astăzi în Japonia. Fotografiile luxoase surprind principiile tradiționale de design, soluții practice și detalii jucăușe care fac arhitectura japoneză atemporală. Această carte explică modul în care designul japonez atinge calitatea atemporală și expansivă a spațiului folosind elemente naturale simple. Acest stil esențial japonez este ilustrat aici de o minka rurală veche de 100 de ani. o casă mică în Kyoto, un conac întins și o căsuță modernă din beton. Această carte oferă perspective atât pentru experți, cât și pentru profani, precum și alternative surprinzătoare care sunt relevante pentru proiectarea caselor moderne de oriunde în lume.

Stil Japonez

arhitectura + interioare + design

introducere de Geeta Mehta
text de Kimie Tada și
fotografii Geeta Mehta de Noboru Murata

TUTTLE

scanare: Cat

Publicat în 2005 de Tuttle Publishing, amprenta lui Periplus Editions (HK) Ltd, cu birouri editoriale la 130. Joo Seng Road, #06-01/03, Singapore 368357

Copyright © 2005 Periplus Editions (HK) Ltd Fotografii © 2005 Periplus Editions (HK) Ltd
Coordonator de proiect: Kaoru Murata

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de recuperare sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, electronic, mecanic, prin fotocopiere. Înregistrarea sau altfel fără permisiunea prealabilă a editorului.

Nr. card LCC: 2005298891

ISBN 0 8048 3592 6

Tipărit în Singapore.

Distribuit de:

America de Nord, America Latină și Europa

Tuttle Publishing, 364 Innovation Drive, North Clarendon, VT 05759-9436, SUA

Tel (802) 773 8930; fax (802) 773 6993

E-mail: info@tuttlepublishing.com www.tuttlepublishing.com

Asia Pacific

Berkeley Books Pte Ltd. 130 Joo Seng Road #06-01/03. Singapore 368357

Tel: (65) 6280 1330; fax: (65) 6280 6290

E-mail: mquiries@periplus.com.sg www.periplus.com.sg

Japonia

Editura Tuttle, Clădirea Yaekari, 3p

5-4-12 Osaki. Shinagawa-ku.

Tokyo 141-0032

Tel: 81(03) 54.37 0171; fax: 81(03) 5437 0755

E-mail: t,jittle-sales@gol.com

Indonezia

PT Java Books Indonezia

JI Kelapa Gading Kirana

Bloc A-14/17. Jakarta 14240

Tel: 62 (21) 451 5351; fax: 62 (21) 453 4987

E-mail: cs@javabooks.co.id

coperta frontală: Accentul designului tradițional japonez este pe spațiu și pe modul în care fiecare obiect plasat în spațiu îl schimbă dinamic. Detaliile arhitecturale sunt adesea îndrăznețe, dar concepe astfel încât să putrezească de la acest spațiu.

Coperta din spate: Camera văzută prin acest ecran cu un singur panou (tsuitote) are o suprafață de doar cinci metri pătrați, dar pare extinsă datorită utilizării de mobilier simplu și joasă și a liniilor neaglomerate.

Jumătate de pagină: Designul japonez se străduiește să atingă un echilibru dinamic în ikebana, precum și în alte arte. Conceptul de simetrie, atât de important pentru designul occidental, este considerat static și evitat în mod conștient în Japonia.

Pagina de titlu: Iluminată de dedesubt, podeaua de sticlă a alcovei tokonoma adaugă o notă dramatică de modern cîlorilor și materialelor naturale, altfel tradiționale, atenuate ale acestei încăperi.

Această pagină: mobilier - cum ar fi această nișă de afișare, rafturile și dulapurile sunt încorporate în cameră pentru a obține spațiu neobstrucționat. Liniile îndrăznețe întunecate ale ramelor din lemn și ale bordurilor de tatami lucrează cu planuri verticale și orizontale pentru a crea un efect intens calm.

1009 08 07 06 6 5 43 2

TUTTLE PUBLISHING® este o marcă înregistrată a Tuttle Publishing

CUPRINS

Ce este japoneză la o casă japoneză? 8
Visul unui maestru de ceai trăiește pe 20
Stil de vară într-un Kyoto Machiya 38
Spontaneitate exuberantă într-un interior din Osaka 52
Casa lui Ikebana 68
O ceainărie în stil Kaga pentru a liniști sufletul 76
O sărbătoare a meșteșugului lacului 88
Întoarcerea acasă la un vechi Machiya 98

Antichitățile Găsește o casă nouă într-un vechi Minka 108

O casă cu un interior cosmopolit 120

Un olar își întâlnește Minka 132

O fermă veche se pregătește pentru viitor 138

O casă în țara zăpezii 146

Un decor în stil Sukiya pentru o galerie de artă 160

Un salon vechi cu un copac bătrân 170

Evoluția unei case modern 178

O cabană modelată de amintiri vechi 184

O cameră pentru vizualizarea luminii și umbrelor vietii 190

Un tribut adus maeștrilor modernismului 196

O casă cu vedere la Muntele Asama 204

O casă nouă și un copac 214

Mulțumiri și bibliografie 224

Ce este japoneză la o casă japoneză?

un salt intelectual surprinzător în proiectarea locuințelor a avut loc în Japonia în timpul secolului al XIV-lea. Aceasta a fost o idee atât de puternică încât a rezonat în următorii 600 de ani și încă păstrează suficientă influență în Japonia, aşa cum se arată în casele din această carte. Acest salt intelectual a căutat să „elimine neesențialul” și să caute frumusețea în lucruri umile neîmpodobite. A căutat spațiu în spații deliberat mici și un sentiment de eternitate în materiale fragile și temporare. Interiorul unei case nu trebuia doar protejat de natură, ci să fie integrat cu natura în armonie, atât de bine, încât liderii de gândire din multe domenii l-au urmat, iar întreaga societate japoneză a aspirat la ea. Au rezultat case care vorbesc cu sufletul și par să țină timpul în loc.

Pe vremea când casele europene și engleze devineau pline cu bric-a-brac exotice culese de la coloniile nou înființate, preoții zen japonezi măturau chiar și mobilierul din casele lor. A ieșit și orice decorațiuni deschise. Ceea ce a mai rămas era un simplu spațiu flexibil care putea fi folosit în funcție de nevoile orei. Noaptea, cearceafurile erau luate din dulapuri adânci de oshirc, iar ziua erau

Minimalismul și simplitatea sunt semnele distinctive ale interioarelor tradiționale japoneze de inspirație zen. Acest efect este realizat printr-un ritm de suprafețe verticale și orizontale asociate cu culori naturale. Panourile de perete exterior și ecranele shoji au fost îndepărtate în această cameră pentru a permite briza de vară și vedere la grădină, făcându-l „la fel de deschis ca un cort”. tradiția arhitecturală din India, China sau Coreea, cele trei țări de unde a ajuns budismul în Japonia.

Llemnul este materialul de construcție preferat în Japonia. Rădăcinile šintoiste ale țării au inculcat o înțelegere profundă și respect pentru natură. Tânările japonezi au perfecționat tehnici de a scoate în evidență frumusețea intrinsecă a lemnului. Meșteșugarii simt adesea, miros și uneori chiar gustă lemnul înainte de a-l cumpăra. Deși piatra este disponibilă din abundență în Japonia muntoasă, a fost folosită în mod tradițional pentru fundațiile templelor, castelelor și, într-o măsură limitată, pentru case și depozite. Chiar și clădirile din cărămidă, când au fost construite pentru prima dată în Ginza în jurul anului 1870, au rămas nechiriate pentru o lungă perioadă de timp, deoarece oamenii au preferat să locuiască în clădiri din lemn bine ventilate.

Constructorii japonezi tradiționali au proiectat case din interior spre exterior, aşa cum prețindea arhitectii moderni să facă până acum aproximativ două decenii. Exteriorul unei case a evoluat din planul său, mai degrabă decât a fost forțat în forme simetrice preconcepute. Bruno Taut, un arhitect german format la Bauhaus și care a venit în Japonia în 1933, a susținut că „Arhitectura japoneză a fost întotdeauna modernă”. Mantrele Bauhaus ale „forma urmează funcției” și „mai puțin este mai mult”, precum și ideile „moderne” de rețele modulare, prefabricare și standardizare făceau de multă vreme parte din tradițiile japoneze de construcție.

Planul lui Zan Yu So — organizația organică a unei case japoneze

Pe vremea când Leonardo da Vinci dezvoltă un sistem de dimensiuni care scăldă corpul uman pentru a fi folosit în arhitectură, meșterii japonezi au standardizat dimensiunile unui tatami la 90×180 centimetri, ceea ce era considerat adevărat pentru ca o persoană japoneze să doarmă. Fiecare dimensiune dintr-o casă japoneză se referă la modulul unui tatami. De exemplu, înălțimea ușilor fusuma este de obicei de 180 de centimetri. Lățimea unui stâlp structural este de obicei de o zecime sau o cincime din 90 de centimetri, iar teșirea stâlpului este de o șapte sau o zecime din lățimea sa. Astfel, ca și în modelul lui da Vinci, proporțiile și

scara unei case tradiționale japoneze pot fi considerate ca decurg din dimensiunile corpului uman.

Casele prezentate în această carte sunt o reamintire minunată că există alte alternative la „mare este frumos” și că eternitatea nu este despre materiale permanente. Trăind în lumea „condensată” – populația Japoniei este jumătate din dimensiunea SUA, dar ocupă o suprafață de aproximativ 30 de ori mai mică – japonezii au dezvoltat o înțelegere unică a spațiului. Un aranjament ikebana încarcă zona în sine și în jurul ei, iar acel spațiu devine o parte integrantă a designului. Aranjamentul nu ar fi nici pe departe la fel de eficient fără acest spațiu gol. Una dintre cele mai faimoase clădiri din Japonia este coliba de ceai Taien construită de Sen no Rikyu, celebrul maestru de ceai din secolul al XVI-lea. Această capodopera a arhitecturii japoneze măsoară doar un și trei sferturi dintr-un tatami, sau aproximativ trei metri pătrați. Această casă mică oferă un exemplu despre cum casele mici nu trebuie să ia forma proverbialelor „cole de iepuri”, dar pot fi frumoase și deschise ca casa Kamikozawa (paginile 178-183) și casa deținută de „Ibru Baba și Keiko Ason (paginile 98-107). Până la urmă, de cât spațiu are nevoie un om?

Casele tradiționale japoneze au o relație specială cu natura. În cazuri extreme, cea mai bună parte a unui lot a fost dată grădinii, iar casa proiectată pe terenul rămas. Pereții întregi shoji pot fi dați la o parte, creând o unitate intimă cu grădina. Coridorul engawa modulează relația dintre interiorul și exteriorul casei. Vara, aparține exteriorului, iar iarna și noaptea este închis pentru a face parte din spațiul interior, aşa cum se arată în vila Zan Yu So (pag. 20-37).

Coridorul engowo cu podea din lemn mediază relația dintre interiorul și exteriorul unei camere. Obloanele de furtună de pe marginea exterioară a engawa sunt îndepărtate în timpul zilei, astfel încât veranda să devină parte a grădinii, în timp ce noaptea, sau pe timp de furtună, obloanele sunt închise pentru a extinde spațiul interior. Aceste obloane din lemn sunt o caracteristică pe care multe case mai noi din Japonia nu o au.

După cum a subliniat arhitectul Antonin Raymond, care a venit în Japonia pentru a lucra cu Frank Lloyd Wright. „Casa japoneză este surprinzător de liberă. Noaptea și iarna, se poate închide lumea și interiorul devine o cutie împărțită în camere. Apoi vara se deschide toate ușile de furtună, paravanele și ușile glisante și casa devine la fel de liberă ca un cort prin care aerul trece ușor.” Realizată din lemn, noroi și paie, casa tradițională este, de asemenea, ecologică și reciclabilă. Chiar și covorașele vechi de tatami pot fi mărunțite și compostate.

O altă fațetă a casei japoneze, și într-adevăr a vieții japoneze, este dihotomia dintre privat și public. În casele înguste, dar adânci, precum Kondaya Genbei (paginile 38-51), afacerile publice erau limitate la marginea străzii casei, în timp ce camerele de dincolo erau rezervate vieții domestice. Cuvântul japonez pentru profunzime este oku, așa că o soție este denumită oku-san, „doamna care locuiește în adâncurile unei case”. Cât de departe în casă pătrunde un oaspete depinde de relația sa cu familia. O casă are o „față publică”, care poate sau nu transmite ceva despre

Mai sus: suprafețele și spațiile interioare simple adaugă dramatism celor câteva obiecte de artă expuse într-o cameră.

Stânga: frumusețea modestă a unei ferme minka provine din materiale naturale, cum ar fi buștenii neciopliți, noroi, bambus și paie. Metode tradiționale de construcție, perfecționate de-a lungul sutelor de ani, sunt folosite pentru a crea o clădire care este ecologic durabilă și complet reciclabilă. interior ascuns. Lordii feudali puternici alegeau adesea să locuiască în spațiile simple și subestimate în stil Sukiya, în timp ce vizitatorii vedea doar cabinele ornamentate. Cu toate acestea, zonele private permitteau puțină libertate, deoarece simple ecrane de hârtie sau pereți subțiri separau camerele unele de altele. Acest fapt a contribuit probabil la manierele sociabile profund înrădăcinate la japonezi, în special la femei.

Tipuri de case și interioare japoneze

Această carte se concentrează pe mai multe tipuri de case și interioare. Minka lui Yamamoto (paginile 108-119) este un bun exemplu de ferme rustice din Japonia, care erau funcționale și construite din materiale locale robuste. O astfel de casă poate fi în general împărțită în două zone distincte. Zona de intrare (aproximativ o treime din spațiu) se numește domo și are o podea de pământ plină. O familie ar găti, produce meșteșuguri și, în climă foarte rece, lege animalele de fermă aici noaptea. A doua zonă a fermei se află de obicei pe un soclu din lemn și include zona de zi și dormitoare. Vatra mare din inima camerei principale a fost centrul activității familiei în astfel de case, a căror frumusețe este derivată din materiale rustice, cum ar fi cheresteaua netăiată și din integritatea tehnicii străvechi de construcție. Acoperișul greu cu streașină adâncă de pe aceste ferme, care constituie adesea două treimi din înălțime, le face să pară confortabil înrădăcinate în împrejurimile lor. Frank Lloyd Wright se gândi

minka un simbol adecvat al stabilității interne și au devenit una dintre numeroasele idei japoneze care i-au influențat designurile rezidențiale.

Majoritatea caselor din această carte au fost construite în context urban. Casele mai mari, cum ar fi casa Tsai (paginile 120-131), sunt situate în mediul rural, dar pun un accent puternic pe formalitate și sunt construite în stilul Shoin sau Sukiya-Shoin, ca și omologii lor urbani. Elementele acestor case au evoluat din stilul rigid Shinden care a fost împrumutat și adaptat din China în timpul secolului al VIII-lea. Acest stil constă dintr-o cameră centrală rezervată stăpânului casei, cu coridoare, camere mai mici pentru familie și pavilioane care flanțau această încăpere, toate dispuse în jurul unui mic iaz sau a unei grădini. În perioada Muromachi (1336—1572), stilul Shinden a evoluat în stilul japonez Shoin, folosit pentru sălile de recepție ale aristocrației și claselor de samurai, dar care a fost interzis în casele oamenilor de rând în perioada Edo (1600-1867). Acest stil include patru elemente distincte care s-au formalizat de-a lungul timpului: alcovul decorativ (tokonoma) pentru agățat suluri și alte obiecte; rafturi eșalonate (chigaidana) situate lângă tokonoma; uși decorative cunoscute sub numele de chodaigamac; și un birou încorporat

Această casă mare de țară și grădina ei sunt văzute aici prin gardul perimetral. Construită cu materiale și culori naturale, casa se cuibărește confortabil în grădina care încearcă să imite cât mai mult în aer liber. Etosul este al coexistenței cu natura, nu al controlului asupra ei.

(tsuke shorn') care de obicei ieșe în engawa, flancat de ecrane de hârtie shoji. Toate aceste caracteristici au început ca piese de mobilier liber, dar au fost construite de-a lungul timpului, în conformitate cu preferința japoneză pentru spații curate, neîntrerupte. Covoarele tatami acoperă de obicei întreg podeaua în aceste încăperi formale.

Pe măsură ce ceremonia ceaiului a crescut în popularitate în timpul perioadelor Muromachi, Momoyama și Edo, idealul colibei umile de ceai a început să exercite o influență puternică asupra designului locuințelor japoneze. Interioarele ostentative în stil Shoin au făcut loc stilului Sukiya-Shoin mai relaxat în toate locuințele, cu excepția celor mai formale. Stilul Sukiya a schimbat toate regulile stilului rigid Shoin și a oferit oportunități abundente de exprimare personală. A căutat frumusețea în trecerea timpului, aşa cum se vede în degradarea materialelor delicate într-un interior și creșterea mușchilor pe

trunchiurile copacilor și pietrele într-o grădină. În timp ce restul lumii a căutat cele mai durabile și mai ornamentate materiale de construcție, elita Japoniei își cutreia pădurile după bucați de lemn cu aspect fragil, care să sublinieze imperfecțiunea lucrurilor. Lemnul mâncat de molii selectat de Baizan Nakamura pentru ușile dulapurilor sale (paginile 172-173) este un exemplu al acestei tendințe. Idealul wabf-sobi, tradus vag de Frank Lloyd Wright ca „rusticitate și simplitate care se învecinează cu singurătatea”, a fost considerat simbolul rafinamentului. Pentru interioare, stilul Sukiya a favorizat și aranjamentele asimetrice, evitând în același timp repetiția și simetria. De aceeași structură pentru a adăuga interes. Cu toate acestea, o astfel de diversitate are ca rezultat un ansamblu satisfăcător din cauza disciplinei linilor orizontale și verticale și a culorilor moale.

Camerele Sukiya-Shoin sunt adesea completate de cabane de ceai în grădinile lor. Nu era neobișnuit ca arhitecții și designerii să realizeze modele de hârtie la scară largă (okoshiezu) ale unei cabane de ceai pentru a-și perfecționa designul înainte de a începe procesul de construcție propriu-zis.

Mai sus: Aceste mici ustensile pentru ceremonia ceaiului subliniază atenția la detaliu în designul japonez. În stânga sunt două teluri denumite alese; unul a fost răsturnat pe un suport special conceput în acest scop. Scoop plat (chashaku), este un obiect de artă în sine. În timpul perioadelor Momoyama și Edo, bărbații cu putere s-au luptat adesea între ei în realizarea acestui obiect simplu.

Dreapta: elementele japoneze și moderne occidentale ale acestui interior se completează reciproc, deoarece ambele aspiră la frumusețea simplității. Peretele shoji din stânga este complet detașabil.

Cinci dintre casele din această carte nu au fost construite cu materiale și tehnici tradiționale, dar au fost totuși incluse deoarece exprimă dinamica spațiului și sensibilitățile japoneze. Deși casele tradiționale sunt în scădere în număr, concepțile spațiale tradiționale informează munca multor arhitecți contemporani din Japonia. În timp ce majoritatea japonezilor locuiesc acum în apartamente sau case moderne, care sunt de obicei mici, dar confortabile, ei păstrează mândria și dragostea profundă pentru arhitectura lor tradițională. Odată cu creșterea gradului de conștientizare a numeroaselor clădiri minunate deja pierdute din cauza frenziei recente a dezvoltării, există acum un reînnoitor interes pentru salvarea structurilor tradiționale. Căteva case din această carte au fost mutate în noi locații pentru conservare – un semn foarte încurajator. Sper că această carte va consolida această tendință.

Casele prezentate în această carte sunt importante nu doar pentru japonezi, ci și pentru noi toți. Ei ne invită să regândim înțelepciunea stilurilor noastre de viață nesustenabile. Spre deosebire de zicala lui Le Corbusier despre arhitectura modernă, o casă tradițională japoneză nu este doar o „mașină în care să trăiești”, ci o casă pentru suflet.

Accentul pe designul japonez nu se pune pe suprafețe, ci pe calitatea spațiului rezultat. Această casă japoneză modernă realizează senzația de spațiu tradițional japonez cu materiale și mobilier moderne.

Visul unui maestru de ceai continuă să trăiască

Sado sau „Calea ceaiului” caută să extindă simplitatea meditativă a ceremoniei ceaiului sau chanoyu în toate aspectele vieții. Idealul unei minți în armonie completă cu natura și liberă de frământările treburilor lumești a înflorit în Japonia de când budismul zen a sosit aici din India și China în secolul al XIII-lea. (1926-1989), mulți oameni influenți din cercurile politice și financiare au devenit susținători deosebit de puternici ai chanoyu, deoarece au căutat echilibrul în viața lor seculară și spirituală. Acest lucru a ajutat idealurile lui chanoyu să influențeze puternic multe arte din Japonia, inclusiv arhitectura, pictura, ceramica, poezia, caligrafia și aranjamentul floral, cunoscut pentru stilul său special numit chanoyu minimalism, simplitate, rusticitate, subestimare și o jucăușă reținută Casa Takamatsu a fost construită în 1917 în stilul Sukiya de Teiichi Takamatsu, un renomit adept al chanoyu din Nagoya, situat între Tokyo și Kyoto. Capul din a doua generație al unei familii bogate care deține imobile substanțiale, el și-a adus dragostea profundă pentru chanoyu în construcția casei sale. După ce fiul său a moștenit afacerea de familie și reședința iubită a tatălui său, această casă a devenit decorul multor drame pe scena financiară a Japoniei în următoarele decenii.

Această moștenire istorică aproape a luat sfârșit când casa a fost programată pentru distrugere în 1985. Din fericire, Teruyuki Yamazaki, un om de afaceri cu o înțelegere profundă a arhitecturii japoneze, a ajutat la salvarea acestei neprețuite casă în stil Sukiya, cumpărând-o ca pensiune pentru compania sa. Noul proprietar a fost mișcat de faptul că casa Takamatsu era aproape la fel de veche ca compania sa exportatoare de mașini-unelte. Yamazaki Mazak Corp., care a fost fondată în 1919 și a fost martoră la aceleasi evoluții istorice.

Yamazaki a mutat casa Takamatsu - ceea ce a fost relativ ușor de realizat, deoarece casele tradiționale japoneze sunt făcute din tâmplărie din lemn îscusită - într-o parte pitorească a prefecturii Aichi, pe un teren generos de 6.700 de metri pătrați, cu o vedere bună asupra râului Kiso. Acum a fost redenumit Zan Yu So, care înseamnă literal, „o vilă pentru a te distra pentru o vreme.” Reconstrucția casei Takamatsu a fost finalizată în 1990, după cinci ani de reconstrucție, implicând doar câteva schimbări necesare din cauza mutării acesteia. Pe lângă sala de recepție mare a acestei case, care are 20 de tatami, există mai multe camere cu zece camere diferite, fiecare cu zece camere diferite. Vederi perfecte ale grădinii

încântătoare, care are și o ceainărie specială conectată la casă printr-un pasaj. În conformitate cu adevărata estetică a subestimarii Sukiya, această casă mare are un aer de eleganță modestă, mai degrabă decât de mândrie, simplitatea ei naturală și sentimentul de liniște sunt încă înlătătoare din punct de vedere spiritual, în conformitate cu ceea ce și-ar fi dorit proprietarul original.

Sus: Un dulap pentru depozitarea pantofilor este o caracteristică esențială a unui genkan, intrarea pentru primirea oaspeților. Ușile culisante de aici sunt acoperite cu hârtie cu modelul special rezervat de obicei ușilor glisante mai mari numite fusuma.

Stânga: papucii îi așteaptă pe oaspeți în genkanul lui Zan Yu So. Trecerea de la pantofii purtați în afara casei la papuci este un simbol al intrării într-o stare de spirit mai relaxată. Liniile liniștite și materialul discret ale acestei noi intrări au fost proiectate cu grijă pentru a se armoniza cu vechea casă reconstruită.

Pe verso: Relația dintre interior și grădină este foarte importantă în arhitectura japoneză. Grădinile sunt concepute pentru a fi privite din punctul de vedere jos al unei persoane așezate în cameră pe un tatami. Aici ecranele shoji au fost lăsate deoparte pentru a deschide salonul spre frumoasa grădină. Poarta acoperită (naka-ktiguri) și ceainăria sunt vizibile în dreapta unui stejar mareț japonez. Panoul de deasupra ecranelor shoji (ranma) este cunoscut sub numele de muso modo - un panou perforat alunecă în spatele celuilalt, deschizând sau închizând deschiderile pentru a se potrivi diferitelor nevoi de ventilație ale anotimpurilor în schimbare.

Deasupra: Un aranjament de rafturi deschise (tsuri-dana) și compartimente de depozitare joase (ji-biikurn) în adâncitura adiacentă tokonoma face parte din decorul tradițional în stil Shoin.

Stânga: Suportul mic și cutia de scris (suzuri-boko) sunt frumos decorate de lucrări de artă rafinate cunoscute sub numele de maki-e. În această tehnică, un design cu lac și pete fine de aur și argint este pictat în mai multe straturi pe o suprafață de lemn pregătită.

Vis-a-vis: marea sală de recepție. Kairaku-no-ma. este decorată în stil Shoin. Acest stil de design interior a fost inițial numit după birourile încorporate (tsuke shoin) din camerele preoților zen. De atunci, un birou încorporat și fereastra shoji însoțitoare au devenit elemente ceremoniale ale decorului formal, aşa cum se vede în această cameră. Tokonoma profund, un alt element al stilului formal Shoin, deține un aba-ire — o oală pentru conservarea ceaiului verde — care fusese un cadou de la Tsunayoshi, al patrulea shogun Tokugawa, unuia dintre vasalii săi. Kakejiku-ul agățat a fost pictat de Tanyu Kano (1602-1674), un pictor renomăt al școlii Kano, care a furnizat shogunilor pictorii lor oficiali timp de 300 de ani.

Deasupra: Alcovul tokonoma dintr-o ceainărie numită Zanyu este decorat cu un sul atârnat (kakejiku) cu cinci caractere chinezești care reprezintă prosperitatea. În stânga tokonoma se află „peretele de mâncă” care separă ceainăria de intrarea gazdei. Stâlpul de la capătul acestei jumătate de perete se numește nokobashira, sau stâlpul central, iar acesta, precum și stâlpul de colț din alcova tokonoma (toko-bashira) este selectat cu mare grijă, deoarece creează atmosferă estetică a ceainăriei.

Dreapta: Intrarea pătrată în ceainărie, numită nijiri guchi, este făcută foarte mică, cu doar 60 de centimetri înălțime în acest caz. Motivul tradițional pentru a-i face pe oaspeți să intre în ceainărie pe mâini și în genunchi a fost acela de a-i face să-și lase săbiile și ego-urile în urmă, intrând cu o minte umilă și pură. Conturul moale al shitaji mado, al zăbrelei de bambus și stuf este văzut prin ecranul shoji. Hârtia japoneză (woshi) este lipită de porțiunea inferioară a peretilor (koshibaii) pentru a proteja kimonourile oaspeților de tencuiala cu noroi de pe peretei.

A-'AN SI TI I

JAPONIA SIYLT

Mai sus: Ustensilele folosite la ceremonia ceaiului sunt din bambus. În stânga sunt telurile (alese), folosite pentru a amesteca vioi ceaiul verde (matcha) în ceașca de ceai cu apa fierbinte. Palpa plată, numită chashoku, este folosită pentru a măsura ceaiul verde sub formă de pudră în bolul de ceai. Scobitorii plate (kuromoji) sunt folosite de oaspeți pentru a mâncă dulciuri japoneze în timpul unei ceremonii a ceaiului. Oaspeții își aduc adesea propriile lor kuromoji, împreună cu șervețele de hârtie japoneze, într-o pungă specială ascunsă în gulerul kimonoului, atunci când sosesc la ceremonia ceaiului.

Stânga: Un cârlig umil este prevăzut pe un stâlp din bucătăria mică (mizuya) pentru agățarea cârpei de ceai.

Opus: Această mizuya cu un dulap pentru ustensile de ceai și o chiuvetă în care să le speli se învecinează cu o zonă formală. Fiecare mic detaliu este gândit și făcut cât mai frumos posibil. Chiuveta de la nivelul podelei acoperită cu un covor de bambus este un exemplu al acestei atenții la detaliu.

TI I L

Deasupra: Verandă (engowa) modulează zona dintre zonele interioare și exterioare, permitând lumina soarelui să pătrundă în casă și protejând-o de ploaie. Vara face parte din grădină; iarna engowa poate fi închisă pentru a forma o extensie a spațiului interior.

Stânga: O potecă de trepte, numită și „calea de rouă” sau ro/i. care duce la coliba de ceai este văzută aici prin fereastra de sticlă. O poartă simplă (nakakuguri) în mijlocul grădinii desparte grădina interioară de ceai exterioară. Trecerea prin poarta din mijloc este simbolică a intrării în lumea ceaiului. Mușchiul este un element prețuit al unei grădini de ceai cultivată cu grijă.

Deasupra: panoul mare din acest tokonoma (toko-ita) măsoară 360 de centimetri și este realizat dintr-o singură bucată de lemn de pin foarte rar.

Stânga Toko-bashira, sau stâlpul principal dintre tokonoma și chigaidana, este realizat din lemn de magnolie din nordul Japoniei și a fost selectat pentru efectul său artistic. Tavanul realizat dintr-o varietate de lemn, hârtie și stuf adaugă un aer de eleganță rustică acestei anticamere.

Dreapta sus, mijloc și dedesubt: Tragerile de ușă (hikite) — care înfățișează un porumbel (sus), un păun (în mijloc) și o vâslă de barcă (jos) — sunt selectate pentru a se potrivi cu tema camerei. Hikite-ul cu păun este făcut din lac și aur real.

Sus: Alcovul dintr-o cameră numită Takatori-noma are un stâlp fin (toko-bashira) din kitayamasugi, un lemn de foarte bună calitate. Peretele din lateralul alcovului are o fereastră cu un grațios grilaj de bambus într-un model neobișnuit în diagonală.

Stânga: O carcasă mică de lemn (suzuri-bako) conține o piatră de cerneală, un bețișor de cerneală, o perie și o sticlă mică de apă folosită pentru amestecarea cernelii.

Opus: camerele proiectate într-un mod mai puțin formal decât stilul Shoin sunt denumite camere hira-shoin. Partea inferioară a acestui hira-shoin are o fereastră glisantă (rnuso mado). Deschiderile în carouri de pe șipcile din față și din spate pot fi aliniate pentru a permite circulația aerului.

Stil de vară într-un Kyoto Machiya

Situat în inima Kyoto, capitala imperială a Japoniei de peste 400 de ani, Kondaya Genbei este un exemplu excelent de machiya elegantă în stil Kyoto, sau casă de negustor. Muromachi, cartierul în care se află această casă, a fost cândva un puternic centru comercial cunoscut pentru gusturile sale aristocratice și multe clădiri elegante. Kondaya Genbei a fost înființată în anii 1730 și de atunci a servit ca reședință și magazin în care se fabrică și se vând kimonouri tradiționale și suruburi obi. Afacerea prosperă este condusă în prezent de proprietarul din a zecea generație, Genbei Yamaguchi, care este și el însuși designer de

kimono. În 2002, a contribuit la reînvierea unei specii de coconi de mătase numită koishimaru. Acești coconi erau folosiți în Japonia antică pentru a face o varietate delicată de mătase capabilă să ia coloranți și, dar au fost înlocuiți cu coconi mai mari, deoarece erau prea mici pentru producția eficientă de mătase. Datorită eforturilor lui Genbei Yamaguchi, mătasea de acest fel este din nou în producție după o pauză de multe decenii.

Această clădire din lemn cu două etaje se află pe un teren dreptunghiular adânc de-a lungul străzii, cu o fațadă de 30 de metri de câteva ori mai mare decât loturile învecinate. Marginile înguste sunt tipice pentru machiya, deoarece proprietățile erau impozitate în funcție de lățimea fronturilor lor stradale. Exteriorul casei este alcătuit din zăbrele de lemn vopsite cu Bengala, un colcothar roșiatic numit așa deoarece a fost importat pentru prima dată din Bengal în India. Intrarea dă într-un dom, o cameră cu podea de pământ, folosită pentru întâlniri ocazionale sau pentru primirea proviziilor. Nu trebuie să-ți scoți pantofii aici. Camerele dincolo de aceasta sunt ridicate pe un soclu de lemn și devin mai sofisticate și private de-a lungul corridorului loniwa care duce în casă. Partea interioară a casei conține și o mică grădină ftsuboniwa), o ceainărie (cha-shitsu) și două depozite (kura). Tsubo-n/wa ajută la aerisirea interiorului, aducând în același timp natura. Depozitele, separate de casa principală, sunt protejate de pereți gri, rezistenți la foc din ipsos. Mărfurile și comorile de familie sunt depozitate în ele până în ziua de azi.

În cultura japoneză, mâncarea, îmbrăcămîntea, precum și decorul reflectă schimbarea anotimpurilor. Kyoto îi s-au bucurat în mod tradițional să-și schimbe decorul caselor pentru a crea o atmosferă de răcoare în timpul verilor calde. Yamaguchis respectă acest obicei care dispare prin îndepărțarea ecranelor de hârtie shoji și fusuma din casa lor, înlocuindu-le cu rame țesute din lemn (sudo) drapate cu jaluzele din bambus țesute frumos (sudare). Țesătura deschisă a sudo-ului estompează diviziunea dintre interior și exterior, permitînd locuitorilor să privească afară, în timp ce lasă lumina și briza să intre. Prin aceste ecrane, razele soarelui de vară par moi ca amurgul, iar modelul asemănător moire prezentat de sudo suprapus amintește de un iaz răcoros. Un covor de ratan țesut strâns, realizat din trestie indoneziană (tou-a]ir) este așezat peste covorașe de tatami, iar strălucirea întunecată pe care o dobândește în timp este asociată cu o percepție de răcoare. Vara de la Kyoto anunță, de asemenea, venirea celebrului Festival Gion - care datează din 869 d.Hr. - iar Yamaguchis continuă tradiția familiilor vechi care au afișat moșteniri speciale, cum ar fi byobu, armuri și kimonouri care sunt în tema acestui festival în casa lor în această perioadă a anului.

Mai sus. Înainte de a se apropia de ceainărie, oaspeții fac o oprire rituală la bazinul de apă dintr-o grădină de ceai pentru a se spăla pe mâini și a-și purifica spiritul.

Stânga: Ceainăriile sunt făcute în mod intenționat mici și simple, pentru a nu distrage atenția de la obiectivul important de a atinge armonia în sine. Această ceainărie este formată din covorașe tatami de patru și jumătate, o dimensiune populară care se referă la hojo – sferturile egumenilor zen – numit astfel după coliba umilă a unui înțelept din India pe care se spune că a vizitat-o Buddha. Grădina de ceai poate fi văzută prin ecranele sudo de pe fereastră.

Sus: Plimbarea de-a lungul potecii cu rouă (roji) este ocazional întreruptă la o viraj de o piatră ciudată (tobi ishi), care obligă să se uite în jos pentru a asigura echilibrul. Apoi ochii împrospătați se uită în sus pentru a vedea un accent deosebit, precum un felinar de piatră (toro). Mușchiul și tufișurile sunt îngrijite în fiecare zi pentru ca grădina să arate proaspătă. Asta, ca și roji proaspăt udat, este un semn de bun venit pentru oaspeți.

Chiar în timpul Festivalului Gion, care are loc toată luna iulie, familiile bătrâne urmează tradiția de a invita oaspeții în camera lor formală, unde sunt afișate paravane (byobu), kimono și armuri. Această pereche de ecrane de la începutul secolului al XVIII-lea cu șase panouri cu șoimi a fost pictată de Tsunenobu Kano de la celebra școală Kano. Aranjamentul floral din recipientul din bambus delimită ușor zona accesibilă oaspeților.

Paginile anterioare: Vara, o coloană de gheăță așezată pe o verandă din lemn (engawa) oferă aer condiționat natural, precum și un răsfăț pentru ochi. Yamaguchis înlocuiesc ceștile de ceai și oalele din ceramică cu cele din sticlă în timpul verii, așezându-le pe coarse din stuf. Covorul din ratan așezat pe tatami Marte are un model de vaci, care sporește sugestia de răcoare. Paravanele shoji au fost, de asemenea, înlocuite cu jaluzele sudare ajurate. Coșul este un evantai plat de hârtie (uchiwa) cu un design de machiaj kabuki.

Sus: O sculptură care înfățișează fructe și flori de vinete se află pe birou (tsuke shoin), în timp ce lumina pătrunde din ecranele sudo.

Dreapta Urechile de orez și frunzele de sakaki din alcov (tokonoma) formează un afișaj care reflectă decorarea rituală a flăturilor defilate în Festivalul Gion. Koishimaru sunt așezate pe un mic suport de ofrande (sanbo) din lemn.

eu rm'. dacă T Li

Sus, stânga: Acest corridor duce la camera formală (zoshiki). În dreapta este corridorul care face legătura cu ceainăria.

Dreapta sus: Oaspeții pot alege să se apropie de ceainărie prin pasarela acoperită sau pot pune saboți de lemn (geto) și pot merge de-a lungul pietrelor șerpuitoare din grădina de ceai.

Stânga: Această cameră tatami se deschide pe corridorul cu podea de pământ care duce la veranda de la intrare. Florile de sezon sunt aşezate în pregătirea pentru ikebana. Hârtia fusumo are un design de flori de orhidee, imprimată manual cu blocuri de vopsea de mica irizată.

Sus: O floare de clopot este plasată la capătul îndepărtat al holului de la etaj într-un aranjament asimetric care invocă creșterea naturală, o caracteristică tipică ikebanei.

Dreapta: spațiul gol și liniștit din jurul aranjamentului floral și al sulului agățat din tokonoma este încărcat cu prezența acestor elemente și, prin urmare, este o parte esențială a afișajului.

Spontaneitate exuberantă într-un interior din Osaka În timp ce simplitatea wobi-sabi și subestimarea sunt semnele principale ale interioarelor în stil Kyoto din Osaka, adesea pline de exuberanță și spontaneitate. Acest lucru este bine ilustrat de Teizo Sato, care transmite spiritul său inovator și jucăuș interioarelor casei sale. Casa este situată într-o zonă rezidențială de lux, lângă Stadionul Fujiidera din Osaka. Bunicul său a construit casa în urmă cu peste 70 de ani, folosind cucuta japoneză, care era un material popular pentru casele de lux la acea vreme. De-a lungul timpului, suprafetele lemnului de cucuta precum și gradina au capatat o patina minunată și un aer primitoare.

Japonezii descriu o persoană care este liberă de obstacolele vieții obișnuite și capabilă să admire profund frumusețea naturii, precum și lucrurile, ca fiind furyu. Teizo Sato, un burlac care este expert în ceremonia ceaiului și aranjamentele florale japoneze, îi place să se considere o astfel de persoană. După ce a trăit printre antichitățile frumoase în această casă specială încă de la vîrsta de șase ani, a cultivat un ochi discernant și o înțelegere a esteticii orientale, precum și a celei vestice, și adesea le amestecă pe cele două cu strălucire.

La fel ca mulți pasionați de olărit, una dintre colecțiile preferate ale lui Sato este cea de căni de soba. Soba, sau tăișeii de hrișcă, sunt servuți pe un platou de împletit și mâncăți cu un sos de soba servit în căni de soba. Sato străbate magazinele de curiozități și piețele de antichități după muncă și în fiecare weekend, călătorind uneori până la Tokyo pentru a căuta cupe cu modele speciale. Pentru a se bucura cu adevărat de ceștile și alte vesela pe care le-a adunat, s-a apucat de gătit și se bucură să aranjeze masa cu preparatele sale preferate. Entuziasmul său pentru colecția și utilizarea antichităților se extinde și la faianță, sticlărie, țesături, mobilier și picturi budiste.

Lui Sato îi place să creeze amenajări interioare inovatoare pentru a-și distra și a-și surprinde oaspeții, spunându-le în același timp povești legate de afișajele sale. Deși este obișnuit să vezi doar decor minim sau restrâns în interioarele în stil Sukiya. Display-urile lui Sato sunt exact opusul, pline de idei și nuanțe noi. De asemenea, îi place să folosească byobu, sau paravane, ca elemente decorative, ca fundal pentru afișajele sale și ca separatoare versatile pentru interioarele sale. Japonia are mai multe festivaluri pe tot parcursul anului, cum ar fi Anul Nou, Festivalul Fetelor (Păpuși), Festivalul Băieților, Festivalul Stelelor și Festivalul Crizantemei. La acestea și alte ocazii speciale. Sato creează amenajări interioare cu teme festive adecvate. El atârnă suluri cu picturi sau lucrări caligrafice în alcovul lokonoma pentru a se potrivi fiecărui festival. Punctul culminant al unor astfel de decorațiuni este expoziția sa de păpuși pentru Festivalul Fetelor din 3 martie a fiecărui an, când casa lui Sato prinde viață cu păpuși și flori și este deschisă publicului timp de trei zile. Tradiția acestei expoziții anuale din casa Sato are deja 20 de ani și devine cunoscută pe scară largă, atrăgând până la 3.000 de spectatori în fiecare an. Sperăm că această veche casă va continua să găzduiască acest spectacol pentru mulți ani de acum înainte.

Stânga: în acest vestibul neconvențional de îndrăzneț, un covor țesut strâns (nabeshima-jutan) este așezat în fața unor uși fusumo superbe. Oala de pe cufarul antic este din dinastia coreeană Joseon (1392-1910), denumită Richo în Japonia. Forma sa circulară este reflectată în farfurie Oribe-ware de pe raftul de dedesubt.

Paginile anterioare: Casa Sato se cuibărește într-o abundență de verdeată naturală, presărată cu colecția familiei de felinare de piatră (toro).

Mai sus: rafturile eșalonate (chigaidano) pentru expunerea obiectelor de artă sunt de obicei construite lângă tokonoma în interioarele formale. Aici, un recipient țesut din bambus lac roșu (rantai-shikki) se află în prim plan. În stânga se află un rucsac din perioada Edo (1600-1867) în care călugării budisti ambulanți își purtau sulurile de sutra.

Stânga: Alcovul, care este redat în nisip negru fin, deține un sul atârnat (kakejiku) din Taizan în China. Cele trei caractere kanji reprezintă bunăstarea și fericirea. O pălărie din piele din perioada Edo, purtată anterior de soldații obișnuiți în locul căștilor servește drept vază pentru un mugur de clematită.

Sus: Paravanul pliabil (byobu) modelat cu evantai este folosit ca fundal izbitor pentru o masă joasă splendidă, lăcuită în roșu. Sticle, boluri și farfurii de sake au fost așezate pentru oaspeți.

Dreapta: Colecția de păpuși din hârtie mâche se sprijină pe rafturi deschise luminate ușor de ecranul shoji din jur. Astfel de păpuși au fost fabricate în Prefectura Fukushima încă din perioada Edo (1600-1867).

58

STIL JAPONIAN

Sus: această cameră încearcă să combine sensibilitățile japoneze cu decorul în stil occidental. Articolele antice Koimari sunt amestecate cu piese moderne.

Stânga: O tavă octogonală cu picioare din dinastia coreeană Joseon (1392-1910), o oală antică Imari, și o lampă în stil occidental din secolul al XIX-lea par toate ca acasă în acest colț al verandei.

Opus: Verandă în formă de L (engawd) asigură spațiul intermedian caracteristic între interior și grădină.

Sus: Păpușa din hârtie mâche din imaginea de sus îl reprezintă pe Ushiwakamaru, un general popular din secolul al XII-lea, care este încă considerat un erou în Japonia.

Sus: Acești battledores ornamentali, fabricați la începutul secolului al XX-lea, sunt de tipul celor folosite în mod tradițional pentru a juca badminton în timpul sărbătorii de Anul Nou

Stânga: Imaginea arată aceeași încăpere văzută în paginile anterioare, transformată într-o înflorire de către proprietarul inovator pentru a afișa un aranjament sezonier de bujori și frunze de arțar. Ranma cu rafturi deschise, lângă tavan, deasupra celor două cufere antice tonsu, găzduiește colecția sa mare de căni soba albastre și albe, cu diferite modele.

Paginile anterioare: Irisi, frunze de arțar, suporturi pentru lumânări de la templu și un kimono sunt afișate pe un paravan pliabil auriu (byobu). Modelul de pe kimono este realizat special pentru începutul verii și prezintă crapi care înoată în susul cascadelor. Legenda spune că crapii pot deveni dragoni dacă reușesc să ajungă în vârf.

Sus: arbuștii și pietrele dintr-o grădină japoneză sunt udate - grădina plină de rouă este un semn subtil de bun venit pentru vizitatori. Intenția este să mulțumească mai degrabă decât să impresioneze vizitatorul.

Dreapta: Paravanele shoji ale acestei camere sunt deschise, unind grădina exterioară cu interiorul. Podul în jumătate de lună formează piesa centrală a aranjamentului de roci și plante din grădină. Cei doi chiparoși japonezi (hinoki) au fost plantați de Sato când era copil. Cunoscător de arte chiar și la acea vîrstă fragedă, plănuise să le folosească într-o zi ca post de toko-bashira – care este făcut din lemn selectat pentru frumusețea sa sau pentru asociațiile sale speciale – în nișa tokonomo.

b/

Casa Ikebana

Cu ochi vioi, o postură bună și un păr gros și cărunt care îi contrazice vârsta, Chizu Kusume, care va împlini în curând 90 de ani, este proprietara unei căminuri care este impregnată de spiritul ikebana, arta japoneză de a aranja flori. Casa ei este situată în Zushi, o veche stațiune de lângă Oceanul Pacific, în prefectura Kanagawa. Ceea ce a fost odată o destinație de vacanță relaxată pentru mulți pictori și autori celebri, a devenit acum o suburbie aglomerată pentru navetiștii care lucrează în Tokyo. Cu toate acestea, câteva clădiri tradiționale, cum ar fi casa lui Kusume, au supraviețuit schimbării și sunt o bună reamintire a vremurilor trecute.

Casa lui Kusume a fost construită la începutul perioadei Showa (1926-1989) ca o simplă casă de închiriere pentru turiști, dar a căpătat de-a lungul timpului un aer de demnitate și echilibru, destul de diferit de vecinii săi mai recenti. Din punct de vedere arhitectural, este o casă destul de simplă, fără coloane remarcabile, grinzi masive sau manopera extraordinară. Cu toate acestea, în ultimii 60 de ani, a devenit un antic frumos, ceva asemănător cu o simplă piesă de faianță din veacurile trecute. Kusume s-a mutat în această casă mică, cu două etaje, de 150 de metri pătrați, în 1941. Are o grădină de peste trei ori mai mare decât casa, care este destul de mare după standardele japoneze. La deschiderea ușii glisante din lemn de la intrare, primul lucru care atrage atenția este aranjamentul floral din fața unui singur paravan (tsuitate), dând un sentiment de formalitate și demnitate. Următoarea cameră este salonul (zashiki), iar camera din spate (cha-no-mo) este pentru uzul privat al lui Kusume. Aceste două camere au streașina adâncă a acoperișului și corridorul engawa pentru a le proteja de lumina puternică a soarelui și pentru a oferi un spațiu de tranziție între interior și grădină. Acest spațiu de tranziție este o caracteristică specială a arhitecturii japoneze.

Spre meritul ei, Chizu Kusume, care se autoproclamă „o admiratoare devotată a florilor”. a avut grija de casă cu dragoste, infuzând-o cu simțul ei estetic de-a lungul anilor. Ikebana întruchipează esența esteticii japoneze și un respect profund pentru natură. În comparație cu aranjamentele simetrice și exuberante din Occident, ikebana se străduiește să folosească doar câteva flori într-un echilibru asimetric care este fragil, dar atât de dinamic, încât mișcarea chiar și a unei tulpini ar distrugе compoziția strânsă. Există multe școli de ikebana în Japonia, fiecare cu o filozofie distinctă. Kusume și-a înființat propria școală, Murasaki-Kai (tradus literal ca „Grupul violet”). Principalul principiu al școlii ei este să aranjeze florile pe măsură ce cresc în natură, fără a le oficializa sau manipula

În timp ce își desfășoară activitatea de a-și inspira studenții și de a aranja flori de sezon în fiecare zi. Kusume alege cu grija un recipient potrivit pentru fiecare aranjament din vasta ei colecție de vase și își folosește mărele simț al designului, pe care l-a cultivat de-a lungul timpului, pentru a se asigura că fiecare aranjament prinde viață. Un aranjament ikebana reușit încarcă spațiul în sine și în jurul său, aşa că așezarea aranjamentelor în fiecare cameră trebuie făcută cu mare grija, astfel încât să se asigure „cameră de respirație” adecvată în jurul lor. Ca o grădină proaspăt udată, aranjamentele florale ale lui Chizu Kusume împrospătează spiritele privitorului.

Deasupra: Cufărul clasic (tonsu) cu prelucrare elaborată din metal din fontă este tipic celor folosite în mod tradițional pentru depozitarea bunurilor prețioase care ar putea trebui să fie executate în grabă într-un incendiu. Borcanul de porțelan alb cu crizanteme este din dinastia coreeană Joseon (1392-1910). Fotografia este de Denjiro Hasegawa și înfățișează celebra sculptură a zeului indian Asura din templul Kofukuji din Nara.

Stânga: Camera este inundată de lumina soarelui, sporind tonurile calde ale tatami-ului. Se deschide spre veranda în formă de L (engawa), cu privirea dincolo de ea către o plantărie de pini care este tipică acestei zone de pe litoral.

Două camere tatami sunt unite atunci când pereții despărțitori dintre sunt îndepărtate. În alcova tokonoma, o crizantemă și un ampelopsis sunt aranjate într-un decantor făcut pentru a oferi lichior zeilor Regatului Silfa (57 î.Hr.-935 d.Hr.) din Peninsula Coreeană. Yukimi shoji încadrează priveliștea de afară, ecranând partea de sus și dezvăluind o parte frumoasă a grădinii prin jumătatea sa inferioară. Masa, cunoscută sub numele de horigotatsu. are un design interesant. În timpul lunilor de iarnă, o pilota este plasată sub un blat detașabil. deasupra unui cadru de lemn deschis peste care oamenii își atârnă picioarele. Familia și prietenii se încălzesc punându-și picioarele sub masă și pilota în timp ce iau masa și se relaxează.

Deasupra: Brazierul de interior (hibochi) deține o colecție eclectică de ușensile zilnice ale lui Kusume - un tăietor de dgar în formă de pasăre, un ulcior de argint, un suport pentru scrisori cloisonne și o presăpapă Baccarat Crystal din Franța.

Dreapta: Aranjate ca o imagine de natură moartă, curki și chayote au fost aranjate pe masa joasă de cedru. Textura acestei mese este opera unui tâmplar priceput care a adâncit și subliniat granulația naturală a lemnului.

Stânga: Masa de toaletă cu oglindă ovală din perioada Taisho (1912-1926) este un bun reprezentant al epocii în care Japonia a emulat cu entuziasm tehnologia și artele occidentale. Vaza de aramă poartă un crin de broască răioasă și puțină iarbă de pampa din grădină.

O ceainărie în stil Kaga pentru a liniști sufletul

Kanazawa, unul dintre cele mai bogate orașe castel din perioada Edo (1600-1867), a fost, de asemenea, renumit pentru cultura sa elegantă. Arte precum ceremonia ceaiului au înflorit sub puternicii săi lorzi Maeda și au fost cunoscute pentru înflorirea lor îndrăzneață în

comparație cu artele discrete din Kyoto. Prima oprire de pe autostrada care legă Kyoto de Castelul Kanazawa a fost orașul Nonoichi din zona Kaga. Casa Mimou este situată de-a lungul vechii autostrăzi din acest oraș. Acest conac impunător, împreună cu diversele sale ceainărie și depozite, a fost construit de influența familiei Mimou în anii 1870, la scurt timp după timpul Revoluției Meiji din 1968.

Casa principală Mimou este construită în stilul Sukiya, stilul ceremoniei ceaiului. O grădină de ceai este o parte integrantă a experienței Sukiya și acționează ca o interfață între coliba de ceai și lumea mondene. Grădina are o serie de porți sau praguri pentru a puncta mersul oaspeților pe o potecă din piatră roși dinspre lumea exterioară până la coliba de ceai. La fiecare astfel de marcat, oaspetele se poate așeza și se poate relaxa, eliberând grijile lumești pentru a intra într-o „stare sufletească a ceaiului”. Plantele din grădina de ceai sunt concepute pentru a fi un microcosmos al naturii în pădurile adânci, unde copacii mari, veșnic verzi, cresc alături de arbuști joase, iar pământul este acoperit cu mușchi gros. Privețiile pe care le vede un oaspete în timp ce merge pe o potecă șerpuitoare pe roși sunt atent luate în considerare, astfel încât să comprimați experiența senzorială a unei plimbări mai lungi pe distanță scurtă de la intrare la ceainărie. Calea roși duce în cele din urmă la o piatră mare plasată în fața ceainăriei, de obicei înconjurate de o podea largă de pământ sub streașină adâncă.

Ceainăria cu opt saltea din casa Mimou arată gustul rafinat al unui cunoșător și grija deosebită acordată pentru a spori frumusețea intrinsecă a naturii. Ferestrele și ușile Shoji sunt amplasate și echipate cu atenție atentă pentru vederea la grădină și a condițiilor de iluminare în anumite ore ale zilei. Lumina alterată prin hârtia groasă de orez dă un luciu moale unui tablou cu cerb pe ușile argintii jisuma. Hârtia albă lucrată manual, lipită pe partea inferioară a pereților acoperiți cu maro, reflectă lumina, adăugând un pic de luminozitate. Pergamentul agățat în alcovul tokonoma este completat de un aranjament de flori proaspete, florile de lea sunt aranjate cât mai modest și natural. La etajul doi al ceainăriei este o cameră formală cu zece covorașe tatami. Această cameră de oaspeți are pereți de ocru roșu îndrăzneț caracteristic acestei zone, un tavan lăcuit cu urushi și sculpturi ornamentate pe traverse. Aceste camere, cu vedere superbă la grădină asupra verandei, sunt întruchipări tipice ale relației puternice dintre interioarele japoneze și grădină.

Al 18-lea proprietar, Michiko Mimou, a învățat arta ceremoniei ceaiului în copilărie. Ea a moștenit, de asemenea, o vastă colecție de suluri suspendate, paravane, ustensile de ceai și ceramică, din care selectează cu atenție articolele pentru a fi expuse în funcție de teme sezoniere. Michiko spune că într-o zi frumoasă, când stă linistită în cameră cu păsările ciripând și frunzele foșnind în grădina ei, simte prezența strămoșilor ei care trebuie să fi făcut lucruri similare chiar în această casă.

Mai sus: Stăpânirea ceremoniei ceaiului implică învățarea a cinci arte: prepararea ceaiului, ikebana, gătitul în stilul ceaiului, designul ceainăriei și caligrafia. O colecție elegantă de instrumente de caligrafie afișate pe o platformă (biwa doko) a fost inițial menită să țină o lăută japoneză cu patru coarde numită biwa. Aici biwa doko acționează ca un birou shoin în încăperile formale, pe care se obișnuiește să se expună instrumente de scris - astfel de birouri erau folosite cândva de călugări pentru scris. O piatră de cerneală tradițională este flancată de un bețișor de cerneală și de o perie care stă pe un suport de perie de metal în formă de băiețel. O bottie de apă celadon minuscul, folosită pentru amestecarea cernelii, stă lângă un ecran minuscul albastru-alb.

Stânga: O simfonie de culori și linii simple conferă sentimentul crucial de calm acestei ceainărie. Pernele pătrate lucrate manual (zobuton) cu coloranți de curmal și un recipient cu lac negru cu dulciuri pentru o ceremonie a ceaiului îi așteaptă pe oaspeți. Când pregătirile pentru ceremonia ceaiului sunt încheiate, se lovește gongul agățat de tavanul din stânga, avertizând oaspeții din camera alăturată că pregătirile pentru ceremonie au fost finalizate. Hârtia tăiată într-un model unghiular aliniază partea cea mai inferioară a peretelui (kosibori), protejând chimonourile oaspeților de lutul maro.

Deasupra: Bucata pătrată de tatami acoperă o vatră folosită pentru prepararea ceaiului în timpul sezonului de iarnă. Ustensile frumoase pentru ceai au fost așezate în fața unui paravan mic antic. Ceainic de fier este o moștenire inscripționată cu creasta unui lord local din perioada Edo. Recipientul din ceramică din secolul al XVI-lea cu un design de pește auriu este de la Jingdezhen în China.

Dreapta: În cuvintele celebrului maestru de ceai Sen no Rikyu, o ceașcă de ceai delicioasă ar trebui servită, astfel încât să se răcească vara și să se încălzească iarna. Ceaiul verde batut (matchio) este servit aici cu un ceai dulce în culoarea și forma de hortensie, o floare de sezon.

Această ceainărie, cunoscută sub numele de Shika-no-ma, a fost construită la începutul secolului al XX-lea. Trăsătura distinctivă a camerei - numită după shika sau căprioară - sunt ușile încântătoare fusuma care arată o pereche de căprioare pe un fundal argintiu. Tabloul înfățișează un dolar privind în jos cu dragoste la o căprioară însărcinată.

Deasupra: Piatra mare este plasată în fața ceainăriei Shika-no-ma, indicând separarea dintre interior și exterior.

Dreapta: Plantele dintr-o grădină de ceai japoneză sunt selectate pentru a imita creșterea naturală cât mai aproape posibil, cu doar câteva plante cu flori. Lanterna acoperită cu

mușchi din această grădină este așezată astfel încât să fie parțial ascunsă de frunziș și să nu fie vizibil vizibil.

Sus: Oaspeții sunt introdusi în acest salon pentru a mânca o masă simplă servită înainte de un ceai ceremonial. Un paravan rabatabil (byobu) înfățișează o pădure de bambus, iar traversa (ranma) de deasupra prezintă ajurate un model de șapte înțelepti chinezi într-o pădure de bambus.

Dreapta: shoin-ul sau biroul încorporat din stânga tokonomo-ului marchează aceasta ca o cameră formală.

Tonul roșu îndrăzneț al peretelui său tokonomo este o caracteristică specială a zonei Kaga/Kanazawa. Lemnul este mai întâi vopsit cu ocru roșu, apoi lăcuit până la un finisaj strălucitor. Evitarea repetiției este o trăsătură distinctivă a stilului Sukiya, așa cum se vede în cele trei modele diferite de pe shoji din această cameră.

Relația dintre interior și grădină este foarte importantă în arhitectura în stil Sukiya. Podeaua de pietriș împachetat în interior se extinde în afară. Întărirea sentimentului de continuitate- Așa cum este tipic pentru casele din nordul Japoniei, acest do-en poate fi închis cu obloane detașabile, separând coloanele de grădină, pentru a oferi un strat suplimentar de protecție împotriva frigului iernii. Această grădină conține elementele esențiale ale unei grădini tradiționale de ceai (cha-niwa): chiuveta pentru purificare, felinarul de piatră, o potecă de piatră și trunchiul copacului și pământul acoperit cu zece feluri de mușchi.

O sărbătoare a meșteșugului lacului

Lacurile, cunoscute și sub numele de shikki, sunt o artă foarte dezvoltată în Japonia. Obținut din seva arborelui de lac, lacul (urus/ii) este folosit nu numai pentru decorare, ci și pentru hidroizolarea și protejarea obiectelor din lemn împotriva zgârieturii și a putrezirii. Crearea shikki este un proces laborios în care 20 până la 30 de straturi de diferite tipuri de lac sunt aplicate manual pe o suprafață de lemn pregătită. Fiecare strat este lăsat să se usuce într-un loc umed și cald timp de aproximativ o săptămână înainte de a putea fi aplicat următorul strat. Produsul este apoi lustruit cu cărbune pentru a-i spori strălucirea și translucidența.

Orașul Wajima, locația casei Nakamuro, a fost renomată pentru producerea de articole de lac rafinat de cel puțin 500 de ani. Situat la capătul nordic al peninsulei Noto, cu vedere la Marea Japoniei, Wajima a fost cândva un port important. Șefii producătorilor de lac, numiți nushi, au călătorit de acolo cu barca pentru a face comerț cu negustori și fermieri bogați din toată țara. În epoca de aur a industriei lacului, breslele de lac au făcut schimb de informații despre clienți, au ajutat la îmbunătățirea tehniciilor prin rivalități prietenoase și au cultivat cultura nushi. Casa Nakamuro a fost construită de șeful unei astfel de bresle în vremurile trecute și a fost recent restaurată de un nushi modern. Katsuro Nakamuro, actualul proprietar al casei.

Nakamuro este președintele Wajimaya Honten, o companie de lac cu vechime îndelungată. Când a găsit această casă în 1988, avea peste 80 de ani și era într-o stare dărăpănată, fiind de ani de zile goală. Nakamuro a simțit că această casă are o aură istorică specială și a fost inspirat să-și împlinească visul de a reconstrui cultura nushi prin reînnoirea acestei case. El

l-a însărcinat pe arhitectul Shinji Takagi, care s-a născut și locuiește în Wajima și este bine versat în utilizarea materialelor regionale, cum ar fi lemnul și lacul, să îi ajute în întreprinderea sa ambițioasă.

Această clădire elegantă, dar utilitară, a fost construită inițial pentru a servi drept casă de oaspeți, reședință și loc de muncă, cu o grădină interioară și un depozit (kurd) și un perete perimetral cu un cadru lăcuit. O inspecție atentă a casei a arătat că podelele, tavanele, pereții, verandele, stâlpii și accesorile ei au fost toate lăcuite folosind tehnici diferite. Nakamuro și-a propus o provocare – casa reparată și mobilată a trebuit să depășească calitatea originală. În timpul renovării, au fost încorporate și idei noi, precum cele în proiectarea corpurilor de iluminat și a unei fântâni. Sculptate minuțios și lăcuite frumos, capacele de unghii ornamentale (kugikakushi) și prinderile ușilor (hikite), precum și ușile glisante decorative adăugate casei sunt opere de artă frumoase în sine.

Odată cu renovările finalizate, această casă reprezintă din nou cel mai bun din cultura nushi pe bază de lac. Nakamuro speră că va juca un rol important în transmiterea culturii și tradițiilor locale generațiilor viitoare.

eu Ilium

milllllliljjjjjj jj 111111111111111111 jjjjjjjjjjjj ynjj

Mai sus: ușile Shoji servesc ca dispozitive principale de compartimentare, pe lângă faptul că oferă o sursă de iluminare și decor. Aici, shoji controlează și vederea de la ferestre. Ecranele fusuma văzute prin sticlă sunt speciale (genji-fusumo) - au o inserție de shoji în centru.

Stânga: Coridorul principal cu podea de pământ (tori-niwo) care leagă fața și spatele casei, oferă acces la toate camerele. Această fotografie arată intrările în camerele de oaspeți și în camera altarului budist din stânga. Rama din lemn este din ate, un conifer cultivat local selectat pentru rezistență să reziste putrezirei și compatibilitatea cu lacul. Lemnul are un luciu deosebit rezultat din cele zece straturi de lac aplicate pe acesta. Culorile întunecate practice ale acestei podele de pământ și nisip înlătăresc podeaua originală, care era de culoare albă, care trebuie să fi fost o provocare de întreținut.

Deasupra: cutii de răchită lăcuită neagră, cum ar fi acestea sunt forme de artă în sine și au fost folosite ca cufăre ușoare și portabile de către producătorii de lac pentru a-și transporta marfa. Bolurile din prim-plan sunt de epocă recentă, bazate pe desene din cărți compilate în perioada Taisho (1912-1926).

Stânga: O tavă lăcuită este așezată pentru a servi ceaiul verde și yubeshi, o cofetărie remarcată a acestui district, făcută din citron aromat și orez glutinos.

Opus: Aceste două camere de tatami alăturate străzii au fost folosite cândva ca săli de recepție, unde producătorii de lac (nusfu) făceau schimb de informații după lungile lor călătorii. Pe fundal se vede un altar budist.

Mai sus; Ușile fiisuma din încăperea altarului au un design neobișnuit, cu o inserție de scândură lăcuită în formă de ochi de mistreț (inome).

Dreapta: Pictura de pe plăcile lacuite înfățișează o floare mitică numită hosoge, despre care se crede că înflorește în paradisul lui Buddha.

Opus: Verandă din lemn lăcuit (engawa) și corridorul domului cu podea de pământ formează o zonă tampon între interiorul și exteriorul casei, concepute aici pentru a răspunde condițiilor meteorologice din acest cartier înzăpezit. Ușile din lemn (amadd) înconjoară engawa în timpul iernii, extinzând zona de locuit, în timp ce vara ușile sunt depozitate pentru a face din engawa o extensie a grădinii. Pardoseala albă tencuită reflectă lumina soarelui adânc în interiorul casei.

Sus: O lăută japoneză cu patru coarde (biwa) stă lângă tokonoma, în concordanță cu tema muzicală a decorului salonului.

Sus stânga: Miticul hosoge cu flori împodobește dispozitivul de prindere a ușii lăcuit (Mate).

Stânga jos: incrustația de aur sub formă de lăută japoneză decorează un alt dispozitiv de prindere a ușii. Decuparea unei părți a unei imagini pentru a oferi o idee tentantă a întregului este o veche tradiție în arta japoneză.

Vis-a-vis: Seturile de cina cu lac vechi de 100 de ani care conțin boluri asortate pentru orez, supă și alte feluri de mâncare sunt așezate pe tăvi cu picioare.

Corning acasă la un vechi Machiya

Kyoto, centrul politic și cultural al Japoniei de mai bine de o mie de ani, este încă centrul tradițiilor japoneze în artă și arhitectură. Pe lângă faimoasele temple și altare, comorile arhitecturale din Kyoto includ multe case machiya. Unele dintre acestea datează încă din perioada Edo (1600-1868). Multe au fost distruse și avariate de incendiu și alte dezastre în anii 1700 și 1800, dar au fost reconstruite în perioadele Meiji sau Taisho. Oamenii care au început tradiția de a construi aceste case nu aveau nici titlurile importante, nici privilegiile aristocraților sau samurailor din vremea lor. Cu toate acestea, casele pe care acești oameni le-au construit au încorporat frumusețea și funcționarea atât de bine încât continuă să ne atragă și astăzi.

Machiya sunt de obicei situate pe loturi de aproximativ cinci metri lățime și aproximativ 20 de metri adâncime, menținute intenționat înguste, deoarece taxele pe proprietate erau determinate de cantitatea de fațadă a străzii. Aceste case aveau de obicei un magazin sau o cameră de lucru în față, cu zone private în spate. Un corridor lung cu podea de pământ, numit tori-niwa, se întindea de la intrare până în spatele casei oferind acces la toate camerele. Poate există și o altă suprafață de pământ numită doma, rezervată pentru gătit sau alte treburi. Alte încăperi sunt ridicate pe un soclu, iar oamenii sunt așteptați să-și scoată pantofii înainte de a intra. Oaspeții de onoare sau clienții pot fi aduși într-o cameră mai formală din

partea centrală a casei, situată lângă o grădină minusculă și elegantă (tsubo-niwa sau senzor) care aduce lumină și aer în camerele alăturate. Camerele formale sunt adesea decorate cu lemn fin, tavane casetate, precum și unele elemente ale stilului aristocratic Shoin.

Arhitectul Tbru Baba și soția sa, eseistul Keiko Asou, și-au dorit întotdeauna să trăiască într-o machiya, dar au avut mari probleme în a găsi una. Casele tradiționale din Japonia sunt greu de găsit, deoarece sunt din ce în ce mai demolate de proprietarii care optează pentru comoditatea modernului și întreținerea redusă. La această pierdere continuă contribuie lipsa sprăjinului public pentru conservarea clădirilor care nu sunt desemnate proprietăți culturale. Tbru și Keiko au reușit în sfârșit să găsească această minunată machiya, un fost refugiu pentru o familie de negustori la începutul perioadei Showa (1926-1989). Deoarece a fost neocupată de ani de zile, această casă a necesitat renovări ample, inclusiv curățarea și finisarea pereților și a pardoselilor. Aceste suprafete au fost lăcuite chiar de acest Tânăr cuplu energetic. Noii proprietari au adăugat, de asemenea, mai multe elemente neobișnuite și personale casei, făcând această machiya cu adevărat a lor.

Este destul de dificil să echipați o machiya mică cu facilități moderne, cum ar fi aer condiționat și încălzire. În loc să-și facă griji pentru a face aceste schimbări, Toru și Keiko au decis să îndure perioade de căldură și frig intens pentru a rămâne în contact cu schimbarea anotimpurilor, ceea ce este mai potrivit cu modul în care își doresc să își trăiască viața. De-a lungul anului, cuplul se bucură și de evenimentele și festivalurile locale care au loc în fața ușii lor - un alt avantaj de a trăi într-o machiya.

Mai sus. Toru și Keiko au păstrat mobilierul la minim, iar decorul casei lor mici, cât mai simplu posibil, dându-i astfel o senzație de spațiu. Aici, mugurii de camelie, sunt aranjați într-o vază simplă de muguri plasată deasupra unui cufăr de tansu. Florile de camelie nu erau folosite în aranjamentele ikebana în trecut, deoarece căderea florii coapte din tulipina sa a fost asociată cu decapitarea unui samurai.

Dreapta: ghiveciul agățat cu cravată în holul de la intrare conține un aranjament primitor de magnolie, văzut aici din ceainărie prin ușa arcuită numită katoh-guchi. Actualii proprietari au montat peretele din stânga cu două ferestre rotunde pentru a înlocui un vechi despărțitor glisant. Grila din bambus și stuf din aceste deschideri, numită shîtaji mado, este creată lăsând netencuit cadrul de zăbrele al pereților, oferind o notă rustică. Culoarea ocru a pereților provine din argila naturală numită osakatsuchi, care a fost folosită și în interiorul original al acestei case.

ST> Lt

Sus: această cameră este confortabilă și caldă iarna. Pereții sunt finisați cu nisip fin portocaliu. Partea inferioară a pereților este acoperită cu hârtie de orez (koshibari), instalată în mod tradițional pentru a proteja kimonourile de pereții de noroi, dar folosită aici pentru a reflecta lumina zilei pentru a lumina camera.

Stânga: culorile discrete și un sistem de linii simple dau ordine interioarelor japoneze. Zona de relaxare foarte mică, cu trei saltele, mobilată cu o masă joasă și perne mici din stuf, este văzută aici printr-un ecran deschis, cu un singur panou (tsuitote).

Sus: Această intrare simplă, dar elegantă este pentru oaspeți. Meșterii japonezi sunt mândri să realizeze grilajele shoji. Deși foarte subțire, nu se deformează în timp. Acest lucru se realizează prin utilizarea lemnului cu bob drept, paralel, luat din centrul copacilor hinoh (chiparos japonez).

Dreapta: Un alt detaliu neobișnuit din casă este această podea din sticla albă iluminată din spate a micului alcov tokonoma (90 x 90 centimetri) din salon (zashiki). Pereții tokonomei sunt lipiți cu hârtie groasă sculptată, pe care s-a aplicat tanin de curmal.

■'În >TYLt

Ibp: Bucătăria cu podea de pământ este situată într-un toriniwa. care servește și ca culoar principal al casei. Bucătăria este deschisă spre cer, lasând lumina soarelui să intre și fumul și căldura să iasă prin grinziile acoperișului. De-a lungul anilor, aceste căpriori au devenit acoperite cu fungingine și sunt o priveliște impresionantă. Acest tip de chiuvetă de terrazzo (jintogii) este rar întâlnit astăzi, chiar și în Kyoto și în alte zone tradiționale ale Japoniei.

Stânga: O cameră cu podea de pământ numită cupolă este în mod tradițional locul pentru gătit, meșteșuguri și alte activități informale într-o machiya. Aici, o cameră tatami a fost remodelată într-o sală de mese cu podea de pământ. Podelele originale din prim plan au fost acoperite anterior cu covorașe de tatami, dar acum au fost înlocuite cu scânduri din lemn.

Noii proprietari au aplicat mai multe straturi de lac pe podele pentru ca acestea să se armonizeze cu restul casei.

Antichități Găsește o casă nouă într-o veche Ninka

Frumusețea modestă a fermelor minka din Japonia provine din utilizarea materialelor de construcție naturale și a tehnicii tradiționale perfectionate de-a lungul sutelor de ani. Cuvântul minka însemna inițial o casă a unei persoane obișnuite care nu era un aristocrat sau un samurai. Cu toate acestea, acum este folosit în principal pentru a descrie fermele cu structuri grele din lemn și acoperișuri de paie. Aceste clădiri au ilustrat, de asemenea, o înțelegere profundă și apreciere a lemnului în Japonia. Dragostea pentru natură insuflata de vechile credințe religioase ale Japoniei, abundența de păduri și clima umedă au contribuit la faptul că lemnul devine materialul de construcție preferat de peste o mie de ani. Deoarece oamenii obișnuiți nu aveau acces la lemn fine și drepte și la dispozitive de tăiat de calitate, minka exploatează adesea frumusețea cherestelei mari netăiate în forma lor naturală.

Aceste cherestea sunt strălucitoare și întunecate în timp de funginginea din vatra mare care a fost nucleul vieții pentru familiile numeroase care au trăit și au lucrat în aceste case. În loc de coșuri, fumul din astfel de case a scăpat prin paie, protejând în același timp lemnul.

Minka, deținută acum de designerul grafic Takeshi Yamamoto, se află în orașul Keihoku, la o oră de mers cu mașina la sud de centrul Kyoto. Casa este situată printre munți și văi unde cedri numiți kitayama-sugi se ridică direct spre cer. Acești copaci au fost cultivăți cu atenție de secole pentru a oferi lemnul perfect drept, cu granulație fină, folosit pentru structurile sofisticate în stil Sukiya.

Yamamoto cumpărase inițial minka în încercarea de a o conserva. A auzit de la un prieten artist în lemn că o minka din lemn fin din apropiere urma să fie demolată pentru ca terenul să poată fi vândut. Povestea i-a mișcat profund pe Yamamoto și pe soția sa – care dezvoltaseră o apreciere profundă pentru minka – și au decis să cumpere structura în 1995. Inițial, au plănit să folosească minka doar pentru weekend, cu scopul de a se stabili definitiv în ea în viitor. În timp ce inspectam casa, Yamamoto a descoperit placă de construcție (munafuda) așezată pe stâlpul de creastă, care a confirmat că un maestru dulgher priceput a construit casa în 1912. Un curs de apă a înconjurat locația, care are, de asemenea, un zid de graniță solid din pământ, construit pe o bază de piatră. Soții Yamamoto au decis să părăsească structura și exteriorul acestei case frumoase așa cum au găsit-o, pur și simplu refacând acoperișul și refinând pereții din stuc. Cu toate acestea, în cele din urmă a fost nevoie de mai multe remodelări în interior pentru a-l face potrivit pentru un stil de viață modern. Folosind instinctele și sfaturile experților, au eliminat multe dintre completările ulterioare și accesoriile nepotrivite care nu erau în spiritul casei originale. Le-au înlocuit cu accesoriile vechi și covorașe de tatami achiziționate de la săntierele de

demolare ale vechii machiya din Kyoto. După consultarea unui expert în lac, a fost aplicat lac proaspăt brut pe podea

Soții Yamamoto și-au umplut noua casă cu antichități culese cu drag de-a lungul multor ani de pe piețele de antichități și locurile de demolare din Kyoto. Colecția lor include ceramică, lac/vare, sticlărie, agrafe de păr ornamentale (kanzashi), mobilier, corpuri de iluminat și uși fusuma cu picturi frumoase. Infuzat cu dragostea Yamamoto pentru casa lor, o nouă viață este dată acestor vechi comori.

Sus: Takeshi Yamamoto a colecționat antichități de când avea 20 de ani. Aceste feluri de mâncare albă și albe sunt unele dintre piesele sale preferate din colecția de porțelan. I mari canelat atrăgător a fost produs în Kyushu încă din perioada Momoyama (1572-1603), când acest stil a fost adus în Japonia din Coreea în timpul războaielor olăritului. Ceramica albastră și albă a constituit, de asemenea, o parte importantă a exporturilor japoneze de-a lungul istoriei, cu piese brute și respinse folosite ca balast pentru nave.

Stânga: lighea de apă (chozu-bachi) văzută prin fereastră este un tip folosit ca accent în grădini și a fost folosit inițial pentru spălarea mâinilor.

Opus: camera de zi cu podea din lemn, camera tatami și spațiile de verandă curg în jurul stâlpului central în acest minka restaurat. Jaluzele din bambus numite sudare, folosite în mod tradițional pe ferestre în timpul verii, sunt folosite aici pentru a oferi o definiție vizuală unei părți a încăperii fără a perturba fluxul spațiului.

Deasupra: vaza suspendată în formă de semilună care poartă o camelie creează o siluetă frumoasă pe ecranul shoji. Acele de păr (kanzashi) cu capete ornamentale sunt un obiect de colecție popular și sunt expuse aici lângă o cutie lăcuită.

Stânga: Sistemul de compartimentare glisantă din casele japoneze extinde sau contractează cu pricere spațiul în funcție de nevoi. În camera din față, o tavă de tutun cu o tigaie de foc și o scrumieră se află lângă o pernă pătrată (zabuton). Camera din spate cu tokonoma este pentru uz formal.

Mai sus: Fabricate încă din perioada Edo (1600-1867), cuferele japoneze (tansu) își derivă frumusețea dintr-un amestec practic, dar de bun gust, de lemn tare și moale și feronerie decorativă. Pentru cadru se folosește lemn de esență tare, în timp ce lemnul de esență moale folosit pentru sertare și rafturi menține conținutul ventilat și, în același timp, este suficient de ușor pentru ca tonsu-ul să poată fi mutat cu ușurință. O pereche de câini păzitori din porțelan (shishi) stau deasupra acestui tansu simplu. afișate în fața ecranelor de caligrafie.

Stânga: Acest paravan pliabil cu o reprezentare a unui cireș cu mai multe petale pe un fundal auriu a fost realizat din uși fusuma pictate inițial la mijlocul secolului al XVIII-lea. Astfel de fusuma și byobu au fost concepute pentru iluminarea cu lămpi cu hârtie (andon) - o metodă de iluminare care încă produce un efect profund satisfăcător.

Această cameră cu podea din lemn este o cameră de tatami remodelată. Yamamoto a aplicat el însuși strat după strat de lac pe podea. Colecția familiei de ceramică și sticlărie este acasă aici. Cufărul din fundal este cunoscut sub numele de kuruma-dansu și a fost realizat la sfârșitul perioadei Edo (1600-1867). Are roți încorporate, ceea ce îi permite să fie rulat cu ușurință în afara pericolului în caz de incendiu.

Mai sus: Utilizarea liniilor orizontale și verticale combinate cu nuanțe slabe formează baza estetică a arhitecturii tradiționale japoneze. Acest corridor cu podea de pământ leagă fața și spatele casei.

Stânga: Acest spațiu de nivel inferior, cu podea de pământ (domo) a fost inițial menit să servească atât ca bucătărie, cât și ca atelier și încă mai păstrează o sobă de gătit pe lemn. Grinda curbată de pe peretele din spate arată un exemplu de cherestea brută folosită adesea în minka.

Dreapta: o baie deosebit de unică (goemon-buro) este înconjurate de plăci albastre și albe imprimate cu un design popular la începutul secolului XX. Rareori văzut astăzi, acest tip de baie are o cadă metalică încălzită de dedesubt de o sobă externă alimentată cu lemn.

Capacul sprijinit de perete este plasat peste cada pentru a menține apa caldă. Un panou de lemn este împins pe podea, oferind o suprafață izolată pe care să se așeze și protejând scăldatorii de metalul fierbinte.

O casă cu un interior cosmopolit

Japonia și-a încheiat izolarea autoimpusă în 1868 odată cu Revoluția Meiji și în curând a apărut ca lider în comerțul cu mătase datorită tehniciilor de vopsit și țesut care fuseseră dezvoltate de-a lungul istoriei sale lungi. Casa Kawabata a fost construită acum 120 de ani în mijlocul erei Meiji (1868-1912) de către domnul Kawabata, un negustor de mătase care își făcuse avere exportând mătase japoneză din Yokohama, unul dintre primele porturi deschise comerțului exterior. Cu o proprietate de peste un milion de metri pătrați, Kawabata a fost unul dintre cei mai mari proprietari de terenuri din această parte a prefecturii Gunma, nu departe de Tokyo. Acest om remarcabil a servit și ca șef al satului încă de la fragedă vîrstă de 17 ani, iar mai târziu a guvernat un domeniu vast ca scutier. Așa cum se potrivește statutului său, Kawabata a construit o casă impunătoare din lemn cu două pietre în orașul Fujioka, în mijlocul câmpurilor de dud, unde erau crescuți viermi de mătase. Construită cu cele mai alese materiale - selectate după multă grijă și considerație -, această casă a durat aproape zece ani pentru a fi finalizată. Legenda spune că cantitatea de lemn considerată inferioară și astfel aruncată în timpul procesului de construcție ar fi fost suficientă pentru a construi încă o casă.

Amplasat printre salcii vechi, terenul casei include și șapte depozite (kura) pentru stocarea orezului și pastă de soia fermentată (miso), un zid de hotar maiestuos cu mai multe porți și alte clădiri mici. Proprietatea este atât de impresionantă încât Ministerul Educației din Japonia a desemnat 19 dintre structurile de pe complex drept proprietăți culturale corporale înregistrate ale Japoniei.

Această casă de 300 de metri pătrați de pe această proprietate foarte mare este acum deținută și îngrijită cu dragoste de Yoshiko Tsai, strănepoata constructorului. Este destul de neobișnuit în Japonia ca această proprietate mare să rămână într-o familie de-a lungul mai multor generații din cauza taxelor de moștenire foarte mari din Japonia. Yoshiko a reușit să o moștenească de la mama ei doar datorită eforturilor deosebite depuse de strămoșii ei pentru a păstra proprietatea în familie. Ea și soțul ei Jaw Shen Tsai, un fizician chinez-american, o folosesc ca casă de vacanță în vizitele lor frecvente din Tokyo.

Yoshiko crede că, deși japonezii sunt destul de confortabili să-și scoată pantofii în afara casei și să locuiască în camere cu tatami fără scaune, a fost dificil pentru soțul ei și pentru oaspeții lor străini să se bucure de casă în acest fel. De asemenea, consideră că mobilierul

occidental obișnuit arată nepotrivit într-o casă tradițională japoneză, dar că liniile de mobilier chinezesc și antichitățile occidentale sunt destul de potrivite pentru aceasta. Spre deosebire de japonezi, chinezii au o tradiție îndelungată de a sta pe scaune și și-au dezvoltat propriul stil de mobilier cu o frumusețe liniară. Astfel, Yoshiko, care a studiat designul interior când era la New York, și-a redecorat casa familiei adăugând mobilier chinezesc și alte conforturi. Noul mobilier din casă include câteva piese pe care Yoshiko le-a cumpărat din Shanghai - aceste piese coexistă acum fericit cu mobilierul ancestral din casa ei. Ca rezultat al talentului și eforturilor sale, interiorul acestei case istorice prezintă acum un fler internațional potrivit utilizării sale moderne.

3U1S rjVd*' .'fl

Sus: Vizitatorii sunt întâmpinați la intrare (genkan) de un aranjament de flori proaspete. Un ecran auriu cu un singur panou (tsuitate) îmbracă genkanul și oferă intimitate interiorului. Ramele paravanului shoji au fost realizate din lemn lacuit negru. Astfel de rame se găsesc doar în încăperi foarte formale, în timp ce ramele din lemn nevopsite sunt norma în interioarele mai casual.

Stânga: Toate ușile shoji și fusuma au fost deschise pentru a permite briza să intre pe vreme bună, oferind o vedere clară de la gencon până la grădina din spatele casei.

Mai sus: Aceste uși shoji cu modele complicate au fost realizate de meșteri foarte pricepuți de-a lungul mai multor ani. Ramele delicate sunt modelate din porțiunea centrală cu granulație dreaptă, rezistentă la urzeala a trunchiurilor de copac, cu inele de creștere uniforme.

Stânga: Acest paravan (byobu) cu lucrare caligrafică este o moștenire care își găsește acum locul în spatele crinului alb care anunță elegant sosirea verii. Byobu-urile tradiționale folosesc balamale speciale din hârtie care permit utilizarea atât față cât și din spate a

ecranelor. Mobilierul chinezesc din Shanghai completează atmosfera japoneză. Prin ușile deschise fusuma se vede o cameră de zi cu mobilier chinezesc.

Sus: Proiectată ca o platformă de afișare, baza alcovei tokonoma este de obicei ridicată cu o treaptă deasupra nivelului podelei. O parte a tokonoma este susținută de stâlpul tokobashira. Aici tokobashira este făcută din lemn natural de curmal negru. Culorile albe ale sulului kakejiku și ale altor decorațiuni dezvăluie sensibilitatea lui Yoshiko față de finisajul întunecat al pereților tokonoma.

Dreapta: Un amestec de Est și Vest, această masă înaltă și scaunele antice din Anglia stau în fața unui tablou chinezesc.

Sus: Verandă cu vedere la grădină servește ca un loc informal în care membrii familiei se relaxează sau își distrează prietenii. Cocoțat într-un colț, un coș de bambus cu crizanteme de diferite culori este luminat ușor de lumina zilei care trece prin shoji.

Dreapta: gustul lui Yoshiko este evident în colecția ei de obiecte animale. Vaca din lemn lăcuit care stătea în fața dulapului a fost primul antic pe care l-a cumpărat vreodată. Un arzător de tămâie în formă de fazan (koro) se sprijină pe raftul din mijloc al dulapului.

Opus: colecția de lucruri preferate a lui Yoshiko include o cușcă de păsări din bambus în stil chinezesc, o păpușă japoneză și ceramică pentru masă.

Pe verso: un mic dressing cu trei saltele se simte întins deoarece este plin de lumină moale care trece prin shoji. Secțiunile mobile din ferestrele shoji permit utilizatorului acestei camere să-și controleze vederea. Umbrele cadrului shoji formează un model decorativ pe podea, care se schimbă pe măsură ce soarele trece peste orizont.

Un olar își întâlnește Minka

Ascunsă într-o livadă de bambus și câmpuri de orez din orașul Tanba, lângă Kyoto, această fermă (minka) arată ca fundalul unei povești din Japonia veche. Acoperișul acoperit cu

lichen și pereții de pământ ai minka se îmbină atât de bine în peisaj, încât este greu de imaginat că această structură uriașă a fost adusă aici chiar în 1994 din locația sa inițială la est de Lacul Biwa. Acum, acest minka în vîrstă de 135 de ani este casa și atelierul olarului Naoto Ishii și al soției sale. Acest nou loc pentru casă a fost ales după o atenție atentă a direcțiilor vântului și a presiunii atmosferice, deoarece Ishii și-a dorit să-și împlinească visul de mult prețuit de a construi un cuptor de cătărare (noborigama) de tipul care a fost folosit în Japonia încă din Evul Mediu. Acest tip de cuptor este format din mai multe camere legate, construite într-un deal, cu deschiderea pentru aprinderea focului în secțiunea cea mai de jos și coșul de fum în partea de sus. Majoritatea olarilor din Japonia nu folosesc acest tip de cuptor, deoarece este aproape imposibil de controlat din cauza forțelor vahos ale naturii care lucrează în interior. Cu toate acestea, acesta este exact aspectul lucrului cu o noborigama care îl fascinează pe Ishii, care arată asupra lucrării sale spunând: „Cine a făcut această ceramică? Am fost cu adevărat eu?”

Arhitectul Katsumi Yasuda, un vechi prieten al lui Ishii, cunoaște destul de mult casele tradiționale. El consideră că un arhitect nu ar trebui să-și impună propriile idei clienților săi, ci ar trebui să faciliteze crearea unui spațiu care să exprime spiritul clientului. Yasuda a găsit minka lui Ishii, care a aparținut inițial unui fermier de grâu și a fost acoperită cu paie de grâu. El l-a sfătuit pe Ishii în timpul măsurătorilor, etichetării, demontării, transferului casei bucată cu bucată pe noul teren și reconstrucției acesteia. Compoziția de bază a casei a fost menținută, dar au fost adăugate anumite caracteristici precum o scară și ferestre pentru a îmbunătăți circulația și ventilația acesteia. Corpurile vechi au fost refolosite acolo unde a fost posibil, iar acoperișul casei a fost acoperit din nou cu paie de orez. Folosind tehnici tradiționale, pereții au fost umpluți cu vată din zăbrele de bambus despicate, legate cu frânghie din paie de orez, apoi stropite cu noroi. Pereții interiori erau tencuiți cu noroi bogat în fier adus dintr-o pădure de bambus din apropiere. Fierul din acest noroi a rezultat pete de rugină pe pereți, făcându-i cu atât mai fermecătoare.

Uimirea profundă și respectul pentru natură formează punctul de plecare esențial al artelor japoneze, în special al ceramicii. Când a urcat recent pe Muntele Asama, un vulcan activ, Ishii a fost lovit de frumusețea nenumăratelor stânci formate, colorate și arse de erupții vulcanice, parcă de Dumnezeu. olarul. Această experiență l-a inspirat să creeze lucruri care sunt emoționante sau puternice în felul lor.

Ishii este dedicat proceselor primitive de realizare a ceramicii în stil popular, în special Richo, un stil popular în timpul dinastiei Joseon din Coreea (1392-1910), el lucrează noroiul și moșul cu mâinile, strângându-l printre degete și arde argila în formă cu lemn de foc special în noborigama sa - aceasta implică arderea continuă a lemnului timp de patru zile și jumătate. Ishii își petrece cea mai mare parte a zilei în studioul său. Își ia timp liber pentru mese cu soția sa, pentru a-și plimba câinele și, ocazional, să bea sake cu prietenii săi. Își trage noborigama o dată pe an. Se simte ca și cum bătrâna minka l-a ajutat să încetinească timpul pentru el.

Dreapta sus: Ishii fabrică o gamă largă de ceramică în acest studio, de la vase și veselă până la obiecte decorative. Aici, roata olarului și uneltele meseriei sale se bucură de un moment de odihnă, acoperite cu praf de lut.

Stânga sus: Lada de orez din lemn lăcuit negru este de tipul folosit în procesiunea unui lord feudal (daimyo) în perioada Edo (1600-1867). A fost purtată pe stâlpi de umăr introduși prin mânerele laterale. Aici este expus un castron realizat de Ishii, cu mușchi și iarbă din grădină.

Stânga: O creație a olarului atârnă deasupra unui cufăr rustic coreean. Obiectul greu de lemn, pe care Ishii îl folosește acum pentru a măcina lutul, este de fapt un vechi mortar coreean folosit inițial pentru a transforma orezul aburit în prăjituri pentru ziua de Anul Nou.

Sus: O vatră încorporată în stil tradițional japonez, situată în mijlocul unei încăperi, permite oamenilor să se adune în jurul ei, împărtășindu-și căldura și un sentiment de intimitate, neobstrucționați de mobilier.

Stânga: Covorașele tatami (ryukyu-datami) de tipul produs inițial în Okinawa, cea mai sudică insulă a Japoniei, sunt mai aspre și mai rezistente decât cele din iarba igusa, care este materialul obișnuit folosit pentru fabricarea covorașelor. Aceste covorașe au și un efect estetic deosebit asupra încăperii în care sunt folosite deoarece nu au bordura obișnuită din pânză. Pe fundal se vede un cufăr pentru cărți, construit în stilul preferat al lui Ishii — Richo.

Opus: în mod tradițional, mesele într-o casă minka erau consumate în jurul vatrăi mari (fier) care forma punctul central al vieții de familie. În noua sa încarnare, această minka are și o sală de mese în stil occidental. Masa de sufragerie a fost realizată din scânduri rămase de la asamblarea podelei din lemn.

O fermă veche se pregătește pentru viitor

Minka. fermele tradiționale din Japonia, sunt un gen de construcție minunat, dar care dispare rapid. Ele sunt în general construite din cherestea grea și adesea neuniformă, bambus, acoperiș de paie și pereți de noroi. Minka care au supraviețuit astăzi au fost construite de fermieri și comercianți bogăți și reprezintă ingeniozitatea tradițiilor meșteșugărești populare japoneze.

În ciuda farmecului lor, minka sunt adesea întunecate și reci, nu au facilități moderne și sunt foarte scumpe de reîncărcat și întreținut. Din aceste motive, numărul acestor case a scăzut până de curând. Cu toate acestea, există acum un interes reînnoit față de aceste case din partea mai multor oameni care lucrează pentru salvarea și restaurarea lor. În tradiția binecunoscutului arhitect german Bruno Taut înaintea lui. Karl Bengs, un alt arhitect german, are, în ultimii 20 de ani, deveniți un reprezentant important pentru acest grup mic de oameni. Unul dintre minka în vîrstă de 180 de ani pe care i-a salvat este acum propria sa casă, situată în orașul Matsudai, una dintre cele mai puternice zone cu zăpadă din interiorul muntos al prefecturii Niigata. Această regiune produce, de asemenea, orez de prim rang, numit koshi-hikan, cultivat în mod tradițional, care furnizează paiele folosite pentru acoperirea acestei case și a altor case din această zonă.

Dezasamblarea șireasamblarea minka este un proces relativ simplu datorită metodei remarcabile de construcție folosită de dulgherii tradiționali japonezi. Se construiește în prealabil un sistem elaborat de îmbinări cu mortare și grindă, iar apoi cheresteaua este ridicată și montată pentru a forma un cadru fără accesoriile metalice și adezive. Casa lui Bengs a fost reconstruită în acest fel. Realizarea îmbinărilor din lemn este o artă recunoscută și respectată în Japonia. Pe acest cadru principal, un cadru mai ușor de bambus este construit folosind bambus și frânghii și este aplicat un acoperiș de paie gros de 50 de centimetri. Detaliile casei și finisajele acesteia au fost restaurate minuțios folosind metode tradiționale, iar confortul secolului al XX-lea a fost adăugat fără a compromite integritatea acesteia. Aceste completări au inclus materiale izolante, geamuri termopan, încălzire prin pardoseală, o bucătărie modernă și băi. În plus, au fost adăugate balustrade, accesoriile și clanțe de la alte case vechi sau anticariate pentru a completa frumusețea rustică a casei. Bengs însuși a aplicat stuc pe unele părți ale peretilor. Cu toate acestea, luându-vă libertatea de a fi străin în Japonia. Bengs a vopsit părțile tencuite ale extenorului acestei case într-un roz deschis, o culoare care nu este de obicei asociată cu minka.

Pe lângă propria lui casă, Bengs a ajutat la salvarea și restaurarea altor câteva clădiri premoderne din Japonia. Bengs lucrează acum la crearea unui „sat” în Niigata, unde minka din toate părțile Japoniei poate fi restaurată și reconstruită, astfel încât oamenii din toate regiunile să le poată folosi ca case de vacanță. Asemenea restaurări realizate de Bengs și alții îi ajută pe japonezi să aprecieze din nou frumusețea vechilor clădiri, precum și să evidențieze stilul de viață durabil al vechii Japonii, care era în deplină armonie cu natura.

Această cameră conține o vatră pătrată, deschisă (fier), care a fost cândva centrul vieții de familie într-o casă de fermă, oferind căldură, lumină și un loc de gătit. În timpul renovării casei, Bengs a adăugat ferestre mari cu geam dublu acestei camere, dându-i o atmosferă mai deschisă. Aceste ferestre au fost importate din Germania datorită calității ridicate a izolației.

Mai sus: Minka își derivă frumusețea din măreția lemnului greu și a altor materiale naturale folosite într-un mod perfecționat de-a lungul secolelor. Patina strălucitoare a lemnului provine din anii de fum din vatră. O mansardă sau un al doilea etaj în nurci era folosit în mod tradițional doar pentru creșterea viermilor de mătase sau pentru depozitare. Aici a fost remodelat în spații de locuit cu adăugarea unei scări. Balustrada a fost cumpărată de la un anticariat și a fost proiectată inițial pentru a fi utilizată pe orizontală.

Dreapta: Grinzi de fag rugoase poziționate pentru a sublinia frumusețea curbei lor naturale, iar stâlpii zelkova lustruiți au fost legați împreună cu rosturi crestate atunci când casa a fost construită inițial acum 180 de ani. Acest lucru a făcut relativ ușor săreasamblați acest minka în noua sa locație.

Sus, stânga: Scările erau rare în arhitectura tradițională japoneză. În schimb, un cufăr (koidan- dansu) a fost folosit pentru a oferi acces la etajele superioare. Sertarele detașabile și un dulap sub trepte au oferit spațiul de depozitare atât de necesar într-o casă tradițională. Aceste cufere sunt unice în Japonia și un articol popular printre colecționarii de mobilier antic.

Dreapta sus: Colțul mansardei îi servește drept loc de muncă lui Bengs, de unde are o vedere bună asupra peisajului rural din jur.

Stânga: Buștenii neterminați și bambusul legat cu frânghie din paie de orez țin casa împreună și îi conferă o frumusețe robustă, evidențiată prin adăugarea de lumini electrice în această zonă care a fost în mod tradițional întunecată. Pereții albi simpli accentuează texturile pământii ale grinzelor și stufului de pe tavan. Un felinar de tipul folosit ca accent în grădini a fost atașat aici de stâlpul scării pentru a oferi lumină dormitorului.

Această cameră conține o vatră pătrată, deschisă (fier), care a fost cândva centrul vieții de familie într-o fermă, oferind căldură, lumină și un loc pentru a găti. În timpul renovării casei, Bengs a adăugat ferestre mari cu geam dublu acestei camere, dându-i o atmosferă mai deschisă. Ferestrele au fost importate din Germania datorită calității ridicate a izolației.

Sus, stânga: Scările erau rare în arhitectura tradițională japoneză. În schimb, un cufăr (kaidandonsu) a fost folosit pentru a oferi acces la etajele superioare. Sertarele detașabile și un dulap sub Trepte au oferit spațiul de depozitare atât de necesar într-o casă tradițională. Aceste cufere sunt unice în Japonia și un articol popular printre colecționarii de mobilier antic.

Dreapta sus: Colțul mansardei îi servește drept loc de muncă lui Bengs, de unde are o vedere bună asupra peisajului rural din jur.

Stânga: Buștenii neterminați și bambusul legat cu frânghie din paie de orez și leucul împreună și îi conferă o frumusețe robustă, devenit evident prin adăugarea de lumini electrice în această zonă care a fost în mod tradițional întunecată. Pereții albi simpli accentuează texturile pământii ale grinzelor și stufului de pe tavan. Un felinar de tipul folosit ca accent în grădini a fost atașat aici de stâlpul scării pentru a oferi lumină dormitorului.

O casă în Țara Zăpezii

Koichi Sato este al II-lea cap al unei familii de proprietari de terenuri din orașul Oomagan. Prefectura Akita, situată în apropierea Mării Japoniei, în partea de nord a insulei Honshu, principala insulă a Japoniei. Iernile aici sunt severe și totul se învelește cu zăpadă groasă din noiembrie până în aprilie, prezentând o priveliște frumoasă în nopțile luminate de lună. Frunzele de toamnă cu tentă stacojie anunță venirea iernii lungi, determinând localnicii să se apuce de a-și proteja casele de iarnă. Casele tradiționale de aici sunt împachetate cu scânduri și covorașe din paie de orez (mushiro) pentru a proteja ferestrele și ușile de sticlă de zăpada care cade de pe acoperișuri. Acest lucru face ca interiorul caselor să se întunece luni de zile, în timp ce exteriorul este strălucitor de zăpadă. Îndepărțarea zăpezii de pe acoperișurile și intrările lor face parte din rutina zilnică a vietii în orașul Oomagari.

Casa Sato a fost construită în 1894 în această zonă rurală aspră. În timp ce exteriorul și părțile acestui edificiu impunător sunt construite pentru a rezista la condiții meteorologice extreme, părți din interior au fost proiectate în stilul delicat aristocratic Shoin. Un gard de lemn (itabei) făcut din scânduri pârjolite de cedru japonez aliniază apropierea de casa Sato și se extinde aparent la nesfârșit. Casa este ascunsă vederii de la poarta principală (lun). Un pavaj de piatră merge de la mon la poarta centrală în al doilea zid de hotar, unde se poate vedea prima vedere completă a acestei case maiestuoase cu două etaje, înconjurată de cedri vechi. Casele în stil Shoin erau considerate un privilegiu al clasei samurai în secolul al XV-lea, dar deveniseră un stil acceptabil pentru oameni precum căpetenii satului sau fermierii bogăți de la sfârșitul perioadei E până la negustorii bogăți. (1600-1867). În anii de după Revoluția Meiji, astfel de case au continuat să vorbească despre statutul și sofisticarea proprietarului. Intrarea din față a acestei case este folosită doar pentru ocazii ceremoniale, cum ar fi nunți sau înmormântări, în timp ce membrii familiei folosesc în mod normal o ușă mai mică pe partea laterală a casei. Pe lângă casa principală, această vastă moșie include și niște depozite ignifuge (kura), un altar Shinto, mai multe morminte ancestrale și dealuri împădurite, care erau sursa de lemn de foc și cărbune înainte de a deveni disponibilă electricitatea sau gazul.

Construcția casei Sato a durat zece ani și a fost finalizată în 1894 de al optulea cap de familie. Faptul că casa a avut nevoie de foarte puține reparații de aproape o sută de ani și este încă în stare foarte bună este o dovedă a priceperii meșterilor din satele vecine care au construit-o. Lemuri de înaltă calitate, cum ar fi cedru, chiparosul japonez, pinul și zelkova

au fost folosite în construcția acestei case. Grija iubitoare manifestată de locuitorii săi este, de asemenea, remarcabilă, deoarece vorbește despre dragostea lor pentru tradiții și istoria familiei lor. Casa este rece iarna și greu de întreținut, dar soții Sato sunt intenționați să o păstreze în familie ca simbol al onoarei strămoșilor lor.

Sus: Această poartă exterioară ceremonială are forma unei coif de războinic și este acoperită cu plăci ceramice. Astfel de porți erau simbolice pentru statutul și rafinamentul proprietarului.

Stânga: Acest perete interior este de tipul întâlnit de obicei în vilele sau templele samurai și este făcut din scânduri de pin ars, tencuială sikkui și plăci. Frumusețea subestimată a acestui zid care duce la poarta interioară este sporită aici de culorile toamnei ale arborilor de gingko și de arțar care cresc alături.

STIL JAPONIAN

Paginile anterioare: Acoperișul greu și surplonțele adânci sunt o parte importantă din punct de vedere estetic a unei case tradiționale japoneze. Acest acoperiș este acoperit cu țigle ceramice, care erau neobișnuite în această zonă unde majoritatea caselor erau acoperite cu paie. Demnitatea senină a acestei case este sporită de grădina vastă de cedri străvechi din jurul ei. Aripa stângă a casei deține salonul formal, în timp ce intrarea este situată în aripa dreaptă.

Stânga: Salonul formal cu 24 de tatami și un tavan înalt este realizat în stil aristocratic Shoin, numit astfel după un birou ceremonial încorporat de tipul văzut sub fereastră. Alcovul decorativ supradimensionat (tokonoma) este în concordanță cu dimensiunea impresionantă a acestei încăperi. Ecranul agățat suficient de mare (kokejiku) afișat în el a fost pictat de Hoan Kosugi, un artist celebru. Pereții mâncău tencuiți cu o tencuială unică de nisip fin. Ușile Fusuma sunt decorate cu praf real de aur și argint. Ramele lăcuite (urushi) ale ecranelor shoji, rafinatele capace ornamentale ale unghiilor (kugi-kakushi) și mânerele ușilor (hikite) sunt un semn de lux rar.

Mai sus: Piezele antice expuse pe acest raft deschis sunt din colecția bunicului lui Sato, care a servit ca șef al satului timp de aproximativ 20 de ani până când a ajuns la 50 de ani.

Dreapta: Acest mâner de ușă (hikite) are un model de flori elaborat din metal deschis și lac.

Vis-a-vis: fereastra și ușa deschisă aduc frumusețea grădinii în această mare sală de recepție care este folosită la ocazii formale. Cu pereții despărțitori fusuma îndepărtați, camera cu 18 covorașe și camera cu 24 covorașe pot fi combinate pentru a găzdui 40 de mesenii.

Verandă largă (engcnvo) a fost lăcuită pentru a proteja podeaua din lemn de ploaie.

Cincisprezece obloane glisante (amado) pot fi scoase din dulapul lor (to-bukuro) situat la capătul verandei și trase în sine chiar în afara stâlpilor din partea grădinii. Acest lucru se

face pentru a proteja salonul mare de frig, ploaie și zăpadă. Construite cu mai bine de o sută de ani în urmă, amado nu s-au deformat și pot fi încă împinse cu ușurință una după alta, ca un tren de mașini de-a lungul șinelor.

Sus: Brazierul de lemn (hako-hibachi) este folosit pentru caldura și pentru fierberea apei pentru ceaiul verde. Cărbunele este aranjat în centru sub un triver prevăzut pentru a susține un fierbător de fier.

Stânga: familia Sato se bucură de produse proaspete de la moșia lor. Scurătoarea mare de bambus are curmali și tărtăcuțe culese în grădină. Scurtatoarea mică are castane adunate în pădurile din apropiere. Crizantemele roz comestibile din coșul din spate sunt floarea specială a acestei zone și fac o garnitură drăguță pentru preparatele japoneze, menite să mulțumească atât ochiul, cât și palatul.

Vis-a-vis: măsuța de toaleță mică, suportul mic pentru prosoape și lampa minusculă (andon) mobilează acest dressing care este folosit de oaspeți în timp ce stau pe covorașele tatami. Un astfel de dâncor amintește de hanurile clasice japoneze.

Un decor în stil Sukiya pentru o galerie de artă

Situat în partea centrală a Japoniei, orașul Tajimi din prefectura Gifu este bine cunoscut pentru ceramica sa Mino. În acest oraș, Masanobu Ando, un artist dintr-o familie de angrosiști de ceramică, a creat o galerie dramatică numită Galerie Momogusa, care este găzduită într-o clădire la fel de dramatică în stil Sukiya. Construită în 1896, această casă cu lemnul ei delicat și un interior rafinat a fost inițial deținută de un medic din Nagoya și a fost programată pentru demolare când Ando a văzut-o și a decis să o achiziționeze pentru galeria sa. După reconstrucție, casa formează un fundal potrivit pentru colecția de ceramică și alte obiecte frumoase a acestui talentat olar.

Deși fiecare cameră din această casă este făcută din lemn, covorașe tatami și uși shoji, fiecare cameră are un caracter diferit. Podeaua de pământ și camera cu opt tatami adiacentă pridvorului (pen'-an) sunt destinate relaxării și sunt folosite pentru activitățile zilnice ale familiei. În schimb, salonul cu zece saltele (zashiki) și anticamerul cu zece tatami din partea cea mai interioară a casei sunt foarte formale și destinate primirii oaspeților. O cameră cu șase tatami și un altar budist separă aceste două găleți ale casei. Această zonă centrală are un aer de sacralitate, destul de distinct de celelalte părți. Ando a luat în considerare caracterul fiecărei camere, precum și anotimpurile și evenimentele anuale în timp ce a proiectat interioarele acestei case.

Afișările lui Ando sunt simple, dar dramatice. O linie serpentină de scânduri de lemn care poartă obiecte de artă străbate casa, de la podeaua de pământ până la camerele din spate. Plăcile au fost inițial concepute pentru a face șabloane de hârtie robuste (ise-kotogomi) cu modele complicate pentru imprimarea țesăturilor kimono. Linia culminează în mod intenționat în fața unui sul atârnat (koke/iku) la alcov (tokonoma) din camera cea mai interioară. Deși sulurile agățate au de obicei picturi sau lucrări caligrafice pe ele, aceasta anume realizată de Ando însuși este pur și simplu o compoziție de hârtie albă. Pentru Ando, această lucrare semnifică un vid sau o nebunie (ku). Acest concept provine din versetul Zen „shiki-soku-ze-ku. ceea ce înseamnă „totul este vanitate” sau „orice formă în realitate este goală”. Lui Ando îi place, de asemenea, să experimenteze cu nuanțe subtile pe care plasarea

obiectelor simple și a luminii le poate transmite despre accesibilitatea sau sacralitatea spațiilor. Piese de artă mari sunt expuse cu iluminare asemănătoare scenei, în timp ce spațiile goale din jurul lor le amplifică prezența.

Ando unește influențele orientale și occidentale în viața sa în Galerie Momogusa. În timp ce era ocupat cu crearea de artă contemporană în stil european la 20 de ani, a început să se întrebe dacă avea într-adevăr o identitate culturală sau etnică ca japonez. Pentru a se înțelege mai bine pe sine, a început studiul ceaiului ceremonial (chanoyu) chiar înainte de a împlini 30 de ani. Douăzeci de ani mai târziu, Ando simte că a fost impregnat de spiritul ceremoniei ceaiului care pentru el constă în atingerea unei stări mentale intuitive și deschise. El simte că acum poate aprecia operele de artă pur și simplu pentru ceea ce sunt. Cu o percepție clară, nestingherită de gândurile despre trecutul lor. Cu această atitudine ca punct de plecare, exponatele sale includ lucruri indiferent dacă sunt japoneze sau occidentale, vechi sau noi.

Ando a creat acest obiect de artă mare folosind carton ondulat rulat. El crede că locația sa conferă spațiului înălțat un sentiment de sacralitate similar cu un kekkai, o barieră nevăzută care delimită locurile sfințite din Japonia antică. Poziționarea sa îi conferă și rolul de a separa lumea seculară din fața ei de lumea sacră din spatele ei. În acest interior au fost folosite covorașe speciale tatami fără margini doth (ryukyu-dotami). Aceste tipuri de tatami sunt folosite pentru sălile de sport de judo sau atelierele fermierilor datorită durabilității lor. Ele oferă un element de informalitate spațiilor în care sunt plasate. Corpul de iluminat pătrat a fost proiectat de Ando și realizat la comandă de un artist cu vitralii. Liniile verticale și orizontale ale lămpii, precum și cele ale structurii subliniază rotunjimea piesei de artă.

Deasupra: O ușă de lemn realizată dintr-un model complicat de șindrilă țesătură (ajiro) despărțiază holul. Sindrila individuală a fost tăiată de o secuie în loc să fie tăiată uniform cu un ferăstrău, dând acestei uși un efect special. O sculptură din ceramică creată de Keiji Ito, un artist admirat de Ando, este expusă cu iluminare dramatică în capătul îndepărtat al sălii.

Stânga: Un simplu obiect de artă din ceramică albă, o farfurie mare din lemn, ecrane luminoase și shoji au fost toate folosite pentru a crea un efect dramatic asemănător scenei. Scânduri de lemn precum cele care străbat casa pentru a fi expuse au fost folosite aici pentru a defini subtil zona de dincolo ca fiind inaccesibilă. Această cameră fusese folosită anterior ca altar budist.

Linia în zig-zag de panouri de afișare din lemn străbate diferitele încăperi și se odihnește în fața tokonoma. Această linie de scânduri este concepută pentru a le reamintește oaspeților de o potecă șerpuitoare într-o grădină de ceai, cu bolurile de forme diferite care amintesc de

trepte. Prin înlăturarea ușilor glisante, anticameră cu 16 tatami și salonul au fost combinate pentru a face un spațiu de expoziție considerabil.

Ifj>

Deasupra: Aceste boluri, realizate de Ando, sunt de tipul celor folosite în ceremoniile ceaiului și au fost plasate strategic pe linia în zig-zag a panourilor de afișare.

Stânga: Ando a făcut sulul contemporan atârnat în tokonoma folosind straturi de hârtie japoneză albă. Golul din centrul sulului este conceput pentru a reprezenta „ku”, un gol

tridimensional. Instrumentul agățat lângă fereastră este un ciocan de lemn folosit pentru a suna clopoțelul pentru a anunța începutul ceremoniei ceaiului.

Un salon vechi cu un copac bătrân

Situat lângă Marea Japoniei, Kanazawa este un vechi oraș castel care a fost bine cunoscut în perioada Edo (1600-1867) pentru economia sa înfloritoare, precum și pentru o cultură destul de diferită de Kyoto. Tradițiile orașului au fost bine păstrate, făcându-l una dintre destinațiile preferate pentru oamenii care sunt interesați de arta și cultura japoneză. O clădire care amintește de istoria sa grațioasă este salonul Nakamura, care împarte terenul cu două clădiri moderne și un magnific pin alb japonez vechi de 400 de ani.

Ușile fusuma ale acestui salon cu o singură cameră duc într-un interior simplu și senin. Această cameră formală cu opt covorașe cu un engawa a fost construită în stilul Sukiya în 1933 și servește atât ca salon, cât și ca ceainărie. Răposatul Baizan Nakamura, care a construit această cameră la 20 de ani. a fost un olar bine cunoscut pentru realizarea de ustensile pentru ceremonia ceaiului cu modele frumoase și noi. Atingerea ingeniozității artistului este evidentă în această cameră simplă, realizată aici fără materiale superbe sau caracteristici scumpe, cum ar fi stâlpi de lemn și scânduri de tavan din lemn pieios, ranma sculptată, fusuma cu detalii aurii și alte elemente decorative. Disciplina severă, cu spirit de jucăuș este chintesența stilului Sukiya („stil ceai”) în Japonia, iar salonul Nakamura este un bun exemplu în acest sens. Un exemplu de jucăuș în stil Sukiya se găsește în ușile glisante pe un rând de dulapuri joase, care sunt realizate din lemn care a fost selectat pentru că aparent a mâncat de molii o textură în șemineu. Atunci când nu este folosit, este acoperit cu o placă realizată din lemn de pin neted și cu granulație fină. Timp în care oamenii împrăștie boabe de soia prin casă, strigând „Afară cu diavolul, înăuntru cu noroc”, însă, aceste detalii nu scapă de la frumusețea simplă a acestei încăperi, care este în deplină armonie cu elementele naturale ale grădinii, inclusiv pinul străvechi.

Arhitectul Hiroshi Naito a ajutat la reconstruirea salonului Nakamura în 1996. după ce a fost demontat la propunerea lui Baizan însuși. Acest salon, împreună cu vechea casă a familiei, a fost demolat pentru a face loc noilor case pe care fiii lui Nakamura plănuiau să le construiască (una dintre acestea este prezentată la paginile 214-223). Din fericire, familia Nakamura a decis ulterior să reconstruiască acest salon în forma sa originală exact acolo unde fusese înainte, pentru că avea un loc special în viața lor și, de asemenea, pentru că această cameră rafinată va fi de neînlocuit în viitor. Cei trei fii ai lui Baizan, Kinpei, Takuo și Kohei, sunt toți olari și arată originalitatea tatălui lor în ceramica lor contemporană. Takuo spune: „În tinerețe. M-am simțit încurajat de acest salon pentru că am crezut că este ostentativ, dar acum recunosc că creșterea cu el mi-a ajutat la dezvoltarea creativității”.

Stânga sus: Acest mâner de ușă (hikite) are forma de bâtă de fier a diavolului.

Deasupra: Recipientul pătrat din ceramică cu capac roșu a fost făcut de Baizan pentru a servi anghila la grătar pe orez - un fel de mâncare special servit de obicei într-o cutie lăcuită.

Dreapta: vaza cu flori făcută de Baizan stă pe dulapul jos. Ușile acestor dulapuri au fost realizate din lemn aparent mâncat de molii, selectat pentru textura sa deosebită. Mânerele verzi și albe ale ușilor (hikite) au fost create de Baizan. Clopotul atarnat de tavan este al fiului cel mare al lui Baizan, Kinpei. Al doilea fiu al lui. Takuo. a făcut containerul modern văzut în prim plan. Astfel de recipiente sunt folosite în timpul ceremoniilor de ceai pentru a reține apa pentru clătirea ceștilor.

Stânga jos: Șemineul din piatră scufundat (ro) situat în mijlocul încăperii este folosit pentru ceremoniile ceaiului iarna. Învelișul său neobișnuit este modelat dintr-o juxtapunere de pin neted și lemn asezat.

Aranjamentul floral din această vază de la Baizan este o creație a doamnei Nakamura, în vîrstă de 93 de ani. Plasarea unui covoraș sub vază oferă aranjamentului propriul spațiu. Pereții văzuți prin shoji deschis sunt smâlțuiți cu ocru roșu, un accent arhitectural tipic Kanazawa. Lanterna de hârtie simplă agățată deasupra a fost proiectată de Isamu Noguchi. Corpul de iluminat rotund accentuează liniile orizontale și verticale ale încăperii. Hikite pe ușa fiisuma sunt modelate în formă de egretă albă.

Sus: Acest mic salon este acum poziționat între două completări moderne la proprietate. Stând lângă copacul străvechi și înconjurat de o grădină acoperită cu mușchi, arată foarte demn.

Stânga' Pinul alb japonez de 400 de ani stă în centrul grădinii ca un gardian al casei vechi, controlând fluxul de lumină în cameră. Podeaua îngustă de lemn dintre tatami și grădină acționează ca o engowa, spațiul de tranziție dintre interior și exterior. Aceasta a fost opinia pe care familia dorea să o repete din nou atunci când salonul a fost reconstruit în locația sa inițială.

tradiții din Germania și Marea Britanie. Cu toate acestea, ideile de modernism nu au prins rădăcini în Japonia decât

după al Doilea Război Mondial. Toshihiro Kamikozawa, proprietarul acestei case, este un savant al literaturii germane bine versat în estetica modernității și a rationalismului. Soția lui, profesoară de pian, locuise în Germania în timpul copilăriei. Deși construită cu materiale și tehnici occidentale, această casă de beton dreptunghiulară, cu un singur etaj, are un sentiment calm de spațiu care amintește de casele tradiționale japoneze.

Casa Kamikozawa a fost construită în 1959, când Japonia tocmai începea ascensiunea cu succes de la devastarea din timpul războiului până la prosperitatea actuală. Kamikozawa

locuia la acea vreme într-o casă modestă din lemn, dar doreau să dețină o casă care să reflecte idealurile și optimismul lor. Când au văzut lucrarea arhitectului Kenji Hirose într-o revistă, au știut că l-au găsit pe arhitectul pentru casa lor de vis. Hirose a fost un pionier în industria construcțiilor moderne din Japonia și este bine cunoscut pentru că a proiectat prima serie de clădiri din Japonia folosind structuri de oțel de ecartament ușor. Propunerea sa inițială era cu mult peste bugetul stabilit de Toshihiro Kamikozawa, care avea doar 32 de ani la acea vreme. Cu toate acestea, atât soțul cât și soția au lucrat cu arhitectul lor – care era doar puțin mai în vîrstă – până când au căzut de acord asupra planurilor și au finalizat o casă destul de radicală pentru vremea lui.

De la construcția sa, casa Kamikozawa a suferit mai multe renovări, deoarece tehnologia arhitecturală și materialele de construcție din anii 1950 nu erau suficient de sofisticate pentru ideile proprietarilor și ale arhitectului lor. Adăugarea de material izolator nou, hidroizolarea și încălzirea sub pardoseală au fost câteva dintre modificările care trebuiau făcute. Apoi, în 1976, Tetsuo Jinbo, un arhitect din biroul lui Hirose, a ajutat la realizarea renovării complete a acestei case, inclusiv instalarea de noi rame de ferestre cu cerceve și uși glisante masive din sticlă dublă. O bucătărie nouă și câteva piese de mobilier contemporan au fost adăugate în 1992.

Simplitatea totală este nucleul designului arhitectural al casei Kamikozawas, precum și stilul lor de viață. În ciuda renovărilor frecvente, conceptul original al acestei case a rezistat. Într-un fel, fiecare renovare a avut ca rezultat aducerea casei mai aproape de idealul minimalist al Kamikozawas. Le-ar fi costat de aproximativ trei ori mai puțini bani și mult mai puține probleme să construiască o casă nouă, dar cuplul a văzut evoluția acestei case ca pe o reflectare a evoluției propriilor vieții din zilele în care erau tineri și săraci, dar plini de speranță. Casa are foarte puțin spațiu de depozitare, dar este suficient pentru Kamikozawa, care depun toate eforturile pentru a nu acumula lucruri inutil. Amândoi păstrează doar trei seturi de haine pentru fiecare sezon și oferă cărți imediat după ce le-au citit. Interiorul reflectă disciplina lor estetică și un stil de viață modelat pe principiul „Less is more. Articulat de arhitect german Mies van der Rohe, acest adagiu a fost piatra de încercare a arhitecturii moderne în primele trei sferturi ale secolului al XX-lea.

STIL JAPONIAN

Sus: Acest colț servește drept bucătărie și sufragerie. Instalat în 1992, unitatea de bucătărie încorporată este de la Poggenpohl, o cunoscută companie germană. Masa de sufragerie a fost concepută la comandă pentru acest spațiu când casa a fost renovată în 1976. Corpurile de iluminat prismatice din tavan aruncau o umbră artistică pe perete și pe podeaua din ardezie.

Stânga: O parte a acestei case cu o cameră este folosită ca dormitor. Acest pat simplu a fost proiectat la comandă pentru cameră și este folosit din 1959. Peretele despărțitor din bloc de beton din dreapta separă blocul de toaletă de restul casei. Biroul lung din oțel și sticlă din stânga a fost proiectat în 1976 pentru a se potrivi cu ferestrele fixe din sticlă care au înlocuit peretele original de zidărie din fața biroului prezentat în pagina anterioară.

jAr"AN STYif

Deasupra: O punte largă, orientată spre sud, văzută prin ușile de sticlă, servește la extinderea spațiului interior atunci când este necesar. Ușile alunecă pe caneluri situate sub nivelul podelei pe partea punții, astfel încât ramele de sticlă să fie ascunse vederii și sticla pare să plutească deasupra podelei. Dincolo de punte se află cealaltă posesie clasnică germană a lui Kamikozawa, un Mercedes SL500, parcat într-un garaj construit în 1979.

Stânga: doamnei Kamikozawa îi place să joace jocul Go. Dezvoltat acum aproximativ 4.000 de ani în China, se spune că jocul a fost adus în Japonia chiar înainte de secolul al VII-lea. Încălzirea a fost adăugată sub această podea de ardezie în timpul procesului de renovare.

O căsuță modelată de vechile amintiri

Binecuvântată cu vremea favorabilă și cu o abundență de izvoare termale, coasta Pacificului din Peninsula Izu este o zonă de stațiune populară. Munții săi centrali au o atmosferă persistentă de singurătate atemporală. Aici, într-o pădure liniștită idilică, se află o căsuță cu două etaje, cu o suprafață de doar 34 de metri pătrați. În ciuda dimensiunilor sale mici, atmosfera sa senină vorbește despre spirit și oferă o oază departe de lumea mondenă. Cabana este un refugiu pentru producătorul de artă Sakura Mori și familia ei. Aceasta înlăciește o vilă construită de părinții ei în 1968. Părinții ei erau amândoi avocați și foarte interesati de artă și arhitectură. Când vila a avut nevoie de reconstrucție în 1998, părinții ei, care știau de afecțiunea profundă a fiicei lor față de această casă, i-au încredințat sarcina de a gestiona proiectarea și construcția cabanei.

Având ocazia să dezvolte un concept pentru noua casă, Mori a decis să se inspire din amintirile și experiențele ei din copilărie la vila de vară a familiei, care erau adânc înrădăcinate în mintea ei. Din nenumăratele ei amintiri, ea a scos-o în evidență pe cea care îi lăsase cea mai de neșters amprentă. Aceasta era amintirea vremii când era o fetiță și se trezise în toiul nopții și se trezise înconjurată de întuneric. Camera neagră ca beznă o intimidase. În acel moment, ea a avut prima conștiință a existenței morții. Mori crede că acest incident i-a modelat viziunea asupra vieții, deoarece frica de întuneric și anxietatea cu privire la ceea ce ar putea urma, au făcut-o conștientă de importanța vieții. I-a întrebat Mori pe Yasushi Horibe, un arhitect care are aproape aceeași vârstă cu ea, pentru a proiecta o nouă casă de vacanță care să încorporeze amintirile ei din copilărie. Deși experiența ei a fost mai degrabă negativă, dorea ca întunericul din cabană să însemne nu moartea, ci ceva semnificativ, cum ar fi reînnoirea și renașterea.

O modalitate de a păstra amintirile vechii case ar fi fost pur și simplu să o remodelezi cu adăugarea de noi uși, ferestre și finisaje ale pereților. O altă modalitate a fost de a reutiliza cât mai mult din structura și materialul existent în realizarea unei noi structuri. Dar Horibe nu a ales nicio alternativă, hotărând în schimb să creeze un spațiu meditativ complet nou, care să fie în continuare capabil să invoce amintirile lui Mori despre vechea casă. Rezultatul este o căsuță modernă nouă, cu un spațiu ondulat, slab luminat, care curge prin întreaga structură. Nu există pereți despărțitori, iar ușile și ferestrele au fost dimensionate și amplasate astfel încât să ofere cabanei o senzație de spațialitate. Cabana este pentagonală - ceea ce este unic în arhitectura japoneză - și se află în același loc cu vechea vilă a familiei lui Mori. Ceea ce a mai rămas din vechea cabană este senzația ei de mediu, spațiul său de vis și copacii din jur într-o grădină de aproximativ 400 de metri. Pentru Mori, însă, are o semnificație spirituală și o reminiscență personală care o face mai mult decât o renaștere a unui cămin privat. Mori și arhitectul au creat această casă ca și cum ar fi o „operă de artă”, ceea ce înseamnă că casa nu este cu adevărat pentru viața de zi cu zi, ci pentru arta de a-și

aminti ceea ce a trecut, pentru a-ți acorda timp și pentru a te gândi la trecut, precum și la viitor.

Acoperișul înclinat este vizibil în interior și ajută la fluxul de vis al spațiului, mai ales atunci când lumina slabă este reflectată pe perete. Lumina moale intră în această cameră de la fereastra de sud-est, care a fost introdusă adânc în cameră pentru a o umbri de lumina directă a soarelui.

Deasupra: O sculptură FRP de Kyotaro Hakamata numită „Nașterea nopții” este afișată pe peretele de deasupra scărilor.

Stânga: O sufragerie și o bucătărie ocupă etajul doi. Un stâlp axial este centrat în sala de mese parcă ar aduna oamenii în jurul lui. În zilele însorite, de la fereastră se vede marea strălucitoare, mult dincolo de verdeață. Este aceeași scenă cu care a fost văzută din casa veche care a fost aici înainte.

Opus: Arhitectul a proiectat în mod deliberat această fereastră să fie mică, pentru a încadra și articula o parte specială a vederii din exterior.

O cameră pentru vizualizarea luminii și umbrelor vieții

Într-o zi obișnuită de iunie, cade neconenit o ploaie blandă. Lăsând ușile de sticlă și shoji deschise. Doctorul Shoei Sasao din orașul Hadano din prefectura Kanagawa stă liniștit într-o cameră cu totul specială și privește spre grădina amenajată și verdeața proaspătă și vie a frunzelor verzi spălate de ploaie și a copacilor acoperiți cu licheni. Vântul umed suflă prin cameră, iar lumina slabă a soarelui și lumina slabă care vine prin ecranele de hârtie japoneze opace par să se amestece. Frumusețea acestei încăperi tradiționale cu tatami poate fi înțeleasă dintr-o astfel de privire într-o zi din viața doctorului Shoei Sasao care savurează din plin aceste ore contemplative. Își petrece cea mai mare parte a timpului liber în camera în care citește cărți și meditează într-o liniște profundă. După ce s-a bucurat de o zi splendidă, el doarme aici noaptea.

Doctorul Shoei Sasao și-a reconstruit parțial casa în urmă cu zece ani pentru a personaliza această cameră pentru uzul său personal. Vechea lui cunoștință, Shun Kakinuma, care a studiat sub renumitul arhitect. Seiichi Shirai, a proiectat această cameră tradițională.

Arhitectura japoneză este în general foarte simplă, prin urmare sensibilitatea la detaliu este importantă. De exemplu, ușile shōji din fâșii subțiri de lemn dispuse în diverse modele dreptunghiulare, sunt lipite cu hârtie la exterior pentru ca frumoasele zăbrele să fie văzute din interiorul încăperii. Dimensiunile și proporțiile cadrelor, ușilor, consolelor și hikite (mânerele ușilor) au fost toate concepute pentru a echilibra spațiul din cameră.

Tehnicile tradiționale de decorare sunt, de asemenea, de cea mai mare importanță într-o cameră în stil japonez. În această cameră, Kakinuma a folosit o metodă specială pentru tavan, care este acoperit cu atele din arborvitae japonez. țesute frumos pentru a forma un model izbitor numit ajiro. Dacă modelul ar fi fost realizat pe o suprafață plană, tavanul ar fi arătat convex. Deci partea centrală a tavanului a fost ridicată cu 20 de milimetri pentru a compensa distorsiunea vizuală. Plăcile de pardoseală ale alcovei tokonoma sunt din lac stratificat într-un mod numit fukij urushi. În care lacul aplicat este șters și uscat înainte ca următorul strat să fie aplicat, făcând straturile de lac suficient de translucide pentru a permite gramului de lemn de dedesubt să iasă treptat.

Grădina privată a doctorului Sasao este o parte integrantă a acestei încăperi și o extindere a interiorului. În timp ce deseori se relaxează aici în singurătate, ocazional își invită prietenii la conversație pentru ceva drag. Pentru a-și încânta oaspeții precum și pentru propria lui placere, aranjează flori tăiate din grădina sa în vaza lui preferată. Această vază și celelalte obiecte din cameră au fost cumpărate din magazinele de antichități sau în timpul călătoriilor sale și se potrivesc pe măsură camerei sale tradiționale. Deși înainte îi plăcea foarte mult să meargă la hanurile japoneze, acum și-a pierdut interesul pentru ele, pentru că nicăieri nu se simte mai confortabil decât în această cameră cu totul specială a lui.

Mai sus: Ușile din sticlă și lemn oferă izolație față de lumea exterioară și pot fi reglate pentru a înmuiu lumina și pentru a lăsa briza să intre. Când nu sunt utilizate, aceste uși sunt proiectate să se prăbușească într-o nișă în perete. Streșinii adânci protejează interiorul de lumina puternică a soarelui și de ploaie atunci când paravanele sunt deschise.

Stânga: Calmul adus în cameră de ușile shōji și covorașele tatami este o caracteristică importantă a acestui interior. Un alcov simplu cu podea înălțată, fără toko-bashira de sprijin obișnuită ajută la obținerea acestui sentiment de spațiu liber. Sasao acordă cea mai mare grijă artei de a cultiva copaci bonsai, ca acest pin mic din tokonoma.

Sus: Uşa fusuma (în stânga) are un vârf curbat special, folosit în mod tradițional pentru ușile care duc la ceainărie.

Mai sus: Pergamentele suspendate sunt schimbate frecvent în funcție de anotimp și de starea de spirit a camerei. Când nu sunt folosite, sulurile sunt rulate cu grijă și depozitate în cutii de lemn special concepute pentru conservarea lor.

Ceea ce pare a fi o cameră simplă de tatami este de fapt destul de special și are o mulțime de detalii frumoase. O parte a tavanului este acoperită cu atele de arbovitae japoneze, țesute frumos pentru a forma un model complicat. Pergamentul de caligrafie agățat cu caracterul chinezesc, ying, pentru „licurici”, este al celebrului pictor Morikazu Kumagai. Ușile largi fusuma ascund în spatele lor o mică bucătărie.

Un tribut adus maeștrilor modernismului

Fusaichiro Inoue (1898-1993), care a locuit la nord de Tokyo, în orașul Takasaki, a fost un cunoscut patron al artelor și a lăsat în urmă o moștenire considerabilă pentru oamenii din orașul său natal. După ce a studiat pictura, sculptura și arhitectura la Paris, s-a întors în orașul Takasaki și a fondat o mișcare care a promovat utilizarea designului occidental în meșteșugurile tradiționale japoneze pentru export.

Prin legătura sa cu Mișcarea Modernă din Japonia, Inoue a intrat în contact cu câțiva arhitecți importanți. În 1934 l-a invitat pe influentul arhitect german Bruno Taut în orașul Takasaki. Taut a ajutat la popularizarea utilizării motivelor occidentale în artele și meșteșugurile japoneze, iar mai târziu a devenit un co-partener al magazinului înființat de Inoue pentru vânzarea de textile, vesela și mobilier de casă în Ginza. În 1945, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, Inoue a contribuit la înființarea Orchestrei Poporului Takasaki, (acum Orchestra Simfonică Gunma). Centrul de Muzică Gunma, unde acum cântă Orchestra Simfonică Gunma, a fost, de asemenea, creația lui Inoue. El a propus ca Antonin Raymond (1888-1976) să fie arhitectul Centrului de Muzică, care a fost finalizat în 1961. De altfel, Inoue a influențat și alegerea arhitectului pentru Muzeul de Artă Modernă al Prefecturii Gunma. proiectat de Arata Isozaki în 1974

Raymond a fost un arhitect de origine cehă care a migrat în SUA pentru a lucra cu Frank Lloyd Wright și l-a însoțit în Japonia în 1919 pentru a lucra la Hotelul Imperial din Tokyo. Raymond a rămas în Japonia după ce Wright a plecat, proiectând peste 400 de clădiri în SUA și Japonia. A devenit o figură importantă, unul dintre pionierii care au introdus arhitectura occidentală modernă în Japonia. Inoue, care admira creativitatea lui Raymond, s-a împrietenit cu el înainte de război. Când casa lui Inoue a incendiat în 1952, Inoue, cu

permisiunea lui Raymond, a decis să construiască o replică a casei nou finalizate a lui Raymond. Casa lui Raymond a fost construită în forme cubice simple reprezentative ale mișcării modeme timpurii. Casa dreptunghiulară cu un singur etaj a lui Inoue se află în spatele unei grădini în stil japonez printre copaci de bambus și un felinar de piatră. Are o terasă centrală cu un living pe o parte și dormitor, o cameră de recepție japoneză și bucătărie pe de altă parte. O serie de uși shoji oferă camerei de zi o mare versatilitate. Când aceste uși sunt complet deschise către terasă, se poate bucura de o vedere completă a grădinii. Raymond a proiectat grinziile de cedru expuse și cheresteaua diagonală înjumătățită din această cameră. Peretii sunt acoperiti cu furnir rotativ lauan; în timp ce ușile și ferestrele shoji mărginesc camerele. Streașinile joase, în deasupra, cu o adâncime de 150 de centimetri, protejează hârtia shoji de berbec și controlează fluxul de lumină. Arhitectul a folosit abilități considerabile în combinarea materialelor de construcție obișnuite și a unui interior simplu, armonizând în același timp elementele japoneze cu modernismul occidental,

Inoue a locuit în această casă timp de 41 de ani. După moartea sa, casa a fost scoasă la licitație publică. Cu donații de la cetățenii locali recunoscători pentru patronajul artelor de către Inoue, fundația pe care Inoue o înființase în timp ce era în viață a făcut o ofertă de succes pentru casă, apoi a restaurat casa la frumusețea ei originală. Casa Inoue, întreținută acum de fundația sa, este deschisă publicului din 2002.

Deasupra: O fusuma fără cadru neobișnuit de largă separă camera de zi și hol. O sobă în stil occidental în centrul camerei coexistă cu elemente japoneze din lemn și hârtie. Ferestrele shoji orientate spre nord, lângă tavan, filtreață razele soarelui pentru a crea jocuri delicate de lumini și umbre în cameră.

Dreapta: a fost încorporat un birou în partea de nord a sufrageriei. Grinzile de bușteni de cedru înjunătătite amintesc de o casă minka. Raymond combină cu pricperele caracteristicile de design japonez și occidental.

Paginile anterioare: O serie de uși shoji se deschide spre terasă, extinzând interiorul spre exterior. Într-o casă tradițională japoneză, ecranele shoji alunecă între stâlpi, dar se pot deschide doar pe jumătate. În schimb, arhitectul acestei case a proiectat un prag dincolo de stâlpi, astfel încât ușile shoji se pot deschide mai larg.

Mai sus: În conformitate cu filozofia proprietarului și a arhitectului, această clădire simplă este în armonie cu mediul înconjurător. Pardoseala pavată cu piatră este protejată de streașini joase, în deasupra. Streașinile imită suprapunerile adânci de paie comune în arhitectura tradițională japoneză pentru a proteja o casă de ploile frecvente. Nu există conductă de apă de ploaie, așa că un canal de pietriș a fost proiectat în grădină pentru a primi ploaia în timp ce picură de pe acoperiș.

Dreapta: Curtea cu vedere la grădina japoneză leagă cele două aripi ale casei și este folosită și ca hol de intrare.

O casă cu vedere la Muntele Asama

Karuizawa este o stațiune situată la 150 de kilometri nord-vest de Tokyo, în prefectura muntoasă Nagano. Acest orășel adormit, amplasat la 1.000 de metri deasupra nivelului mării, la baza Muntelui Asama, a devenit faimos numai după ce arhidaconul britanic AC Shaw a fost vizitat. Surprins de frumusețea sa naturală care amintește de orașul său natal scoțian, Shaw a construit aici o vilă în 1888. De atunci, Karuizawa, cu vremea sa perfectă de vară, a fost transformată într-un refugiu popular pentru elita Japoniei. La doar o aruncătură de băț de centrul orașului, șirurile de magazine dau loc unor păduri maiestuoase, în timp ce copacii groși amortizează zgomotele orașului. Norii care se ridică de pe Muntele Asama atârnă peste înălțimile Karuizawa, dându-i o frumusețe aproape mistică.

Casa de țară a lui Yoshikazu Suzuki este cocoțată pe o parte a muntelui Karuizawa care a fost recent dezvoltată pentru loturi de locuințe. Lotul lui Suzuki are o priveliște frumoasă asupra Muntelui Asama și, pe latura sa de nord, se învecinează cu verdețea luxuriantă a unei văi adânci. Această fâșie îngustă de pământ nu era un loc ușor pentru o casă din cauza paniei abrupte, dar Suzuki s-a îndrăgostit de priveliștea frumoasă a Muntelui Asama din această locație. I-a cerut arhitectului Yasushi Horibe să-i proiecteze aici o casă. După ce am luat în considerare cu atenție forma și înclinarea proprietății și priveliștea Muntelui Asama din diferite puncte, Horibe a elaborat planul casei. Toți copacii mari existenți trebuiau lăsați așa cum au fost găsiți, cu casa care urma să fie construită cuibarită printre ei. Camera principală de la etajul superior a fost proiectată în jurul unui castan mare, aproape ca un teatru ale cărui ferestre se deschid spre priveliștea magnifică a Muntelui Asama.

Arhitectura modernă se străduiește de obicei să obțină un spațiu mare fără coloane. Cu toate acestea, arhitectul a ales să amplaseze cinci stâlpi de lemn acoperiți cu ratan în mijlocul salonului principal, întărind sentimentul că este o cameră în pădure. Horibe mai credea că aceste postări vor invita oamenii să se adune în jurul lor. Pridvorul de la intrare duce direct la acest salon. Tavanul său de lemn urmează panta acoperișului care continuă până la streașina adâncă. Rezultatul este o ambianță primitoare, în care familia și prietenii se găsesc din neatenție relaxându-se pe una dintre coloane în timp ce se bucură de priveliștea Muntelui Asama.

Nu te saturi de priveliștea opulentă a în aer liber din această casă. Scena montană se schimbă de la o clipă la alta și de la o zi la alta. Natura își desfășoară și magia în funcție de ritmul anotimpurilor. O mantie de verde proaspăt acoperă dealurile primăvara; crângurile își îngroașă vara frunzele verde închis; toamna îmbracă pădurile în culori de foc; iar o

pătură de zăpadă se aşează pe dealuri iarna. Unul se trezeşte cu zgomotul păsărilor cântând şi cu un anturaj ocazional al acestora zburând pe cer, acoperiţi în ceaţa dimineţii. Casa stă în tăcere pe un deal înconjurat de forme de nori care variază constant, în timp ce ziua lasă loc strălucirii serii. Această retragere trezeşte cu adevărat sufletul la gustul luxului adevărat.

Mai sus: Arhitectul a combinat cu talent elemente occidentale cu tehnici tradiționale japoneze pentru a crea această retragere. Mobilierul din lemn completează tavanul din lemn natural, care este vizibil și dincolo de ferestre. Podeaua este acoperită cu scânduri de chiparos saworo, iar peretii sunt din tencuială vopsită în alb.

Dreapta: Acest spațiu modern are calitatea emoțională a interioarelor tradiționale japoneze. Cinci coloane rotunde legate cu funii de ratan accentuează starea de spirit japoneză. O masă joasă în stil japonez, înconjurate de patru stâlpi plasate în centrul salonului, invită oamenii să se adună. Prin ferestre largi, se vede valea adâncă, a cărei scenă se schimbă de la anotimp la anotimp. Împărțirea fizică a spațiului într-o casă japoneză are loc după ce este construit un acoperiș. Acest lucru este spre deosebire de clădirile occidentale în care zidurile care separă fiecare cameră sunt construiri mai întâi.

Paginile anterioare: Această terasă are o vedere panoramică asupra unei văi adânci. Lângă casă stau mesteacănii albi, care cresc din belșug în Karuizawa Heights.

stil

Dreapta sus: Tavanul din lemn prezintă căpriori din cedru pe nervuri de pin roșu japonez.

Dreapta: Iată un spațiu modern cu lumina moale care se filtrează prin ecranele shoji, dându-i o notă japoneză și o senzație caldă și primitoare.

Stânga: Acești doi poli seamănă împreună cu terii, o poartă specială văzută la intrarea în altarele Shinto, invocând un spațiu sacru în mijlocul naturii. În spatele coloanelor se află un șemineu occidental. Elementele naturale precum focul erau venerate în Japonia antică.

JAPONIA STYI F

Sus: Baia cu gresie are o cadă tradițională din lemn. Cedru de Hiba este considerat a fi unul dintre cele mai bune materiale pentru o baie nu doar datorită rezistenței sale la apă, ci și datorită parfumului său. Un loc pentru relaxare, această baie a fost concepută pentru a crea iluzia de a face baie în mediul natural.

Stânga: Terasa de la nivelul inferior are o deschidere largă către terasă, iar o fântă orizontală pe peretele sudic din cedru roșu american permite briza să curgă. Acest spațiu exploatează cu adevărat topografia terenului. Cofrajul pentru beton a fost realizat din scânduri lungi de lemn în loc de placaj pentru a obține o textură mai bogată. Armonia dintre interiorul și exteriorul casei creează o ambianță de pace și atemporalitate, precum și bogăție vizuală.

Provenit dintr-o familie de olari tradiționali din orașul bogat cultural Kanazawa, Takuo Nakamura este unul dintre cei mai importanți artiști ceramici contemporani din Japonia. Una dintre lucrările sale – un borcan de apă dulce (mizusashi) realizat în 2001 – este expusă ca parte a colecției de la Muzeul Metropolitan de Artă din New York. Nakamura este prolific în munca sa și este în mod constant motivat să inventeze noi tehnici și idei. El se bucură să prezinte o nouă gamă de lucrări pentru aproape fiecare expoziție în care este prezentată lucrarea sa. De exemplu, pentru o expoziție, el a realizat o serie de sculpturi amestecând

parțial lut roșu și alb, modelându-l într-o formă pătrată și apoi așezând-o. Fiecare suprafață a pieselor tăiate a fost apoi redată cu modele spontane cu efect pestriț. Părțile albe ale acestor suprafete au fost apoi supraglazuite cu culori vii. Pentru o altă serie, a înclimat o foaie lungă și subțire de lut pentru a face plăci în formă de U și le-a lăsat pe pământ să se răsucească în forme aleatorii sub propria greutate. Acest „experiment” a dus la forme dinamice care au încărcat spațiul din jurul lor.

Nakamura a fost crescut într-o casă veche în stil occidental, care avea un salon tradițional în stil japonez construit de tatăl său, renumitul olar Nakamura Baizan (paginile 214-223). Spre surprinderea lui, Nakamura a descoperit că orice crease părea potrivit pentru a fi expus în tokonoma tatălui său din acea cameră. Nakamura a decis să-și descopere propria identitate artistică independent de estetica lui Baizan, construindu-și propria casă și atelier, fără nicio legătură cu casa tatălui său. Arhitectul Hiroshi Naito a contribuit la conturarea acestei idei prin crearea unui design care permite propria personalitate a lui Nakamura să fie exprimată în mod viu.

Dinamismul unghiular observat în sculpturile lui Nakamura are ecou în designul noii case a lui Nakamura. Primul etaj este construit din beton armat, iar al doilea și al treilea etaj au o structură din oțel, ca răspuns la iernile înzăpezite și pământul moale din Kanazawa. Primul etaj găzduiește camera de oaspeți și atelierul artistului, în timp ce dormitoarele sunt situate la etajul al doilea. Etajul al treilea este ținut relativ deschis și este adesea folosit ca o galerie de artă. Naito a proiectat fiecare cameră cu atenție la interacțiunea armonică dintre suprafete, volume și materiale de construcție, asigurându-se că nu există o formă dominantă suprapusă în casă, astfel încât Nakamura să poată impregna casa cu propria sa creativitate și, în același timp, să se inspire din ea.

Echilibrul dintre frumusețea naturală și cea creată de om din casa lui a fost, de asemenea, important pentru artist și arhitectul său. Naito a proiectat ferestre speciale pentru a încadra priveliștile pinului vechi de 400 de ani situat în grădina dintre noua casă și vechea cabană aparținând tatălui lui Nakamura. Naito a lăsat, de asemenea, finisajele și mobilierul casei proprietarului. Potrivit lui Nakamura, i-a luat doi ani să aleagă o masă potrivită pentru cameră. După ce s-a mutat în noua sa casă în 1996, Nakamura și-a dezvoltat ideile de a crea și de a defini spații folosind sculpturile sale. Această casă va continua, fără îndoială, să fie un partener în creativitatea lui Nakamura în anii următori.

Hârtia este de obicei pusă numai pe exteriorul ușilor shoji. Cu toate acestea, în casa lui Nakamura, ambele părți ale shoji-ului au fost tapetate pentru a supune mai eficient lumina soarelui. Sculpturile și aranjamentele florale ale lui Nakamura au fost expuse aici ca într-un alcov tokonoma, arătând capacitatea sa de a crea spații în stil japonez în casa lui modernă. Ușile Shoji servesc și ca un fel de iluminare a peretelui pentru lucrările lui Nakamura.

Sus: Dormitorul de la etajul doi are podea de marmură. Nakamura a decis să-și ia timpul necesar pentru a-și mobila casa exact aşa cum îi place lui. Patul a fost proiectat chiar de proprietar.

Dreapta: Fereastra pătrată a fost proiectată pentru a încadra vederea frunzelor verzi și a trunchiului mare al pinului japonez vechi de 400 de ani. Cabana tatălui lui Nakamura se uită și ea la acest copac din cealaltă parte.

Paginile anterioare: etajul al treilea este dramatic în severitatea sa și este adesea folosit ca o galerie de artă. Pardoseala este realizată din plăci din fibre de densitate medie (MDF), pe care s-a aplicat lac (urushi). Matsuo Daitani a creat corpul de iluminat modern pentru această cameră.

SI yL

221

Mai sus: Nakamura s-a inspirat din căpriorii aruncați pe șantiere și a creat această serie de sculpturi numită „Taruki” (căpriori). Tonul de pământ maro profund al acestor artefacte a fost supraglazut cu cinci culori tradiționale (roșu, galben, verde, albastru și violet) numite gosai în japoneză.

Stânga: Pereții albi sunt bine contrastați de podeaua întunecată din scânduri solide cu foișe late. Ușile shoji vopsite cu cerneală sunt unice în design, dar se potrivesc perfect cu această clădire modernă, permîțând aerului să circule în timp ce elimină lumina. Masa vazuta prin usa a fost proiectata de Carlo Scarpa. Nakamura l-a modificat prin înlocuirea blatului original de sticlă cu o tablă neagră. Ușile Shoji duc la un teren de pietriș roșu și la camera de lucru a lui Nakamura.

Dreapta Această piesă de ceramică de culoarea lutului, pictată cu modele strălucitoare de email, a fost creată inițial ca o farfurie. Aici, deține flori grațioase și frunze sârboase.

Mulțumiri lui Anna Sherman și Nina Sheth Nanavaty care au ajutat la editare; Kazue Shibuya pentru ajutor cu ședințele foto; Kinya Sawada, Hitoshi Imai, Yoshifumi Takeda pentru că ne-au arătat niște case splendide; Koshi Baba pentru că i-a prezentat pe Murata și Tada unul altuia; Masakazu Fujii pentru sfaturi privind designul grafic; Mikiko Morozumi pentru ajutor cu traducerea; Kasumi Yamamoto Stewart pentru cuvintele sale de înțelepciune; Ikuyo Toyonaga, Akiko Yamazaki și Yoichi Tada, care a fost o mare încurajare. Nu în ultimul rând, dorim să le mulțumim tuturor arhitecților, proprietarilor de case și familiilor lor pentru asistență și cooperare.

Noboru Murata

Kimie Tada Geeta Mehta

Bibliografie

Addis, Stephen, Cum să privim arta japoneză. New York; Harry N Abrams Inc., 1996.

Akira Narto și Takeshi Nishikawa, Katsura — O retragere princiарă. Tokyo. Londra și New York; Kodansha International, 1984.

Black, Alexandra și Noboru Murata, Casa japoneză: arhitectură și interioare. Boston, Vermont și Tokyo: Tuttle Publishing. 2000.

Aduce. Mitchell și Wayembergh, Josse, Grădinile japoneze: design și semnificație. New York: McGraw-Hill, 1981.

Elisseeff, Danielle și Elisseeff, Vadime, Art of Japan, New York: Harry N Abrams. Inc.. 1985.

Friedman, Mildred și Abrams, Harry, Tokyo Form and Spirit. New York: Walker Art Publishers Center, Harry N Abrams Inc., 1986.

The Heibonsha Survey of Japanese Art (toate volumele). Chicago: Art Media Resources.

Heino, Engel. Măsura și Construcția Casei Japoneze. Boston, Vermont și Tokyo: Tuttle Publishing, 1989.

Ienaga Saburo, Arta japoneză: o apreciere culturală. Tokyo: John Weatherhill Inc., 1979.

Watate, Marcia și Conran, Terence, Eat. Lucru. Magazin.: Design nou japonez. Singapore, Hong Kong și Indonezia: Periplus Editions, 2004.

Kakudo, Yoshiko, Arta Japoniei. San Francisco: Chronicle Books, 1991.

Katoh, Amy Sylvester și Shin Kimura, Japonia Viața la țară: spirit, tradiție, stil. Boston, Vermont și Tokyo: Tuttle Publishing, 2002.

Kidder. Edward Jr, Arta Japoniei. Londra: Century Publications, 1985.

Mahoney, Jean; Peggy Landers, Rao, At Home with Japanese Design: Accents, Structure, and Spirit. Boston, Vermont și Tokyo; Editura Tuttle, 2001.

Mason, Penelope, Istoria artei japoneze. New Jersey: Prentice Hall/Harry N Abrams Inc.. 1993.

Morse, Edward S, Casele japoneze și împrejurimile lor. Boston, Vermont și Tokyo: Tuttle Publishing, 1989.

Nishi Kazuo și Hozumi Kazuo, Ce este arhitectura japoneză? Traducere de H Mack Horton. Tokyo, Londra și New York: Kodansha International, 1996.

Paine, Robert Treat și Soper, Alexander, Arta și arhitectura Japoniei. New Haven: Yale University Press, 1981.

Smith, Bradley, O istorie a artei japoneze. Tokyo: John Weatherhill Inc., 1971.

Stanley-Baker, Joan. Arta japoneză. New York: Thames and Hudson, 2000.

Stewart, David, Crearea arhitecturii moderne japoneze — 1868 până în prezent. Tokyo. Londra și New York: Kodansha International, 1987.

Noboru Murata este unul dintre cei mai realizați fotografi de design din Japonia. Deși are sediul la Tokyo, el călătorește în mod regulat prin țară, la comision, pentru Elie E> japonez și alte reviste de stil de viață de top. Publicațiile sale recente

includ Casa Japoneză (Editura Tuttle), care

are interioare și arhitectură tradiționale japoneze

Kimie Tada a absolvit Universitatea Rikkyo (Tokyo) cu 1 Literatură, după care a lucrat ca redactor-șef la Confort, o revistă japoneză care prezintă case și interioare tradiționale japoneze, precum și materiale precum tatami, wash! și tuchi-kabe. Acum conduce I See All Inc., o companie editorială pe care a înființat-o în 2000.

anikkyo diplomă universitară în engleză la care lucrează

Geeta Mehta este partener în firma de arhitectură Braden and Mehta din Tokyo și profesor adjunct de istoria artei și studii urbane la Universitatea Temple din Japonia. Ea a proiectat initori pentru firme multinaționale din Tokyo și

a participat la proiecte de design urban în Vietnam și Indonezia. Săracă să vină în Japonia, ea a lucrat ca arhitect în SUA, Marea Britanie și India și a ținut prelegeri pe subiecte de arhitectură pentru diferite organizații din Asia și Europa.

ISBN 0-79460160-X ISBN 0-7946-0251-7

